

Esipuhe

Sen jälkeen kun vaimoni Laura Tuomi oli nukkunut pois ja siirtynyt taivaallisen kotiinsa, löysin hänen kirjahyllystään kansion, jossa oli runsaasti hänen erilaisia kirjoituksiaan ja runojaan. Laura-vaimoni oli kirjoittanut myös runsaasti hengellisiä kirjoituksia muun muassa paikallislehtemme. Olen suurimman osan näistä teksteistä, jotka oli kirjoitettu kirjoituskoneella tai tietokoneella skannannut ensin digitaaliseen muotoon, eli kuvaformaattiin ja muokannut ne sitten tekstimuotoon. Haluan nyt nuo kirjoitukset tänne omille nettisivuilleni luettavaksi. Toivon myös niiden osaltaan saarnaavat Jumalan sanaa ja hänen evankeliumiaan. Niissä on ehkä myös naisellisempi ote asioihin kuin omissa teksteissäni. Nämä kirjoitukset ovat syntyneet 1990- luvun loppupuolelta lukien vuoteen 2003 asti.

Ne Lauran kirjoitukset, jotka ovat kirjoitettu käsin odottavat vielä aikaansa.

Veli Tuomi

Paikallislehti SIEVILÄINEN

Sanan äärellä

Elämämme tärkein asia.

”Ja Herra Jumala muovasi maan tomusta ihmisen ja puhalsi hänen sieraimiinsa elämän henkähäksen. Näin ihmisestä tuli elävä olento.”

Näissä kahdessa lauseessa on vastaus kysymykseen, mistä olemme tulleet. Raamattu kertoo edelleen: ”Tietäkää, että Herra on Jumala. Hän on meidät luonut, ja hänen me olemme, hänen kansansa, hänen laitumensa lampaat.” Siinä syy miksi Jumalan tunteminen on elämämme tärkein ja perustavin asia. Ellemme tiedä sitä, on elämämme ainaista etsimistä. Levottomuus ja sekasorto hallitsevat silloin usein elämäämme.

Monet kyselevät ja etsivät, miten voisivat löytää Armollisen Jumalan. He kulkevat ja kiertävät paikasta toiseen etsien ja nääntyvät kun eivät löydä.

Jeesuksen opetuslapset pyysivät: ”Anna meidän nähdä Isä.” Kysymys oli Jeesuksen mielestä varmaankin outo, sillä olivathan opetuslapset olleet pitkään hänen seurassaan. Jeesus vastasi: ”Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän.” Vähän aikaisemmin hän oli sanonut epäilevälle Tuomaalle: ”Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani.”

Tällä Jeesus halusi sanoa, että hän on välimies syntisen ihmisen ja Pyhän Jumalan välillä. Jumala on Luoja hän Lunastaja. Jeesus ei ollut kuka tahansa ihminen, vaikka hänellä olikin ihmisen muoto. Hän oli ja on tänäänkin Kolmiyhteisen Jumalan toinen persoona, Jumalan ainoa Poika, meidän Vapahtajamme. Raamattu on kirja joka kertoo Jeesuksesta.

Jeesuksen sovitustyöhön vedoten saamme pyytää uskoa ja syntien anteeksiantamusta Jumalalta, ja se on sellainen rukous johon Jumala mielellään vastaa. Hän vanhurskauttaa, eli

julistaa meidät syyttömäksi yksin armosta, yksin uskosta, Kristuksen tähden. Näin Vapahtajamme toimii tienavaajana Isän kotiin, jokaiselle joka uskoo hänen kärsineen ja kuolleen ristinkuoleman juuri minun omien, niin kuin koko maailmankin syntien tähden.

Apostoli Paavali tosin toteaa, että tällainen puhe on monen mielestä hullutusta ja varsinkin niiden jotka pitävät itseään viisaina ja oppineina tämän maailman silmissä. Hän kuitenkin haluaa julistaa vain ja ainoastaan ristiinnaulittua Kristusta, koska ristiinnaulittu Kristus on Jumalan voima ja viisaus. Se on myös meidän tehtävämme, ettei kenenkään usko perustuisi ihmisviisauteen vaan Jumalan voimaan.

Jotta ymmärtäisimme mitä kaikkea Jumala on lahjoittanut meille Pojassaan Kristuksessa, Hän antaa meille henkensä. Näin meistä tulee hengellisiä ihmisiä ja pystymme tajuamaan Jumalan Hengen puhetta. Jumala on henki ja hänen puhettansa on tutkittava Hengen avulla.

Aito Jumalasuhte on siis aina hengellinen. Meillä saattaa olla eettinen tai moraalinen suhde, mutta se ei perustu Jeesuksen lunastustyöhön vaan lain tekoihin. Emme pysty noudattamaan koko lakia ja näin ollen laki ei pelasta meitä. Siksi meillä on Jeesus. Hän on tie, totuus ja elämä.

Jumalan huolenpito

Kun Jumala loi tämän näkyväisen maailman ja ihmisen asumaan ja hoitamaan sitä, hänen tarkoituksensa oli, että ihminen saisi nauttia siitä kaikesta hyvästä. Kuinka kävi? Ihminen sotki omat mahdollisuutensa ja sen seurauksena synnin myötä tuli rangaistus: "Otsasi hiessä olet leipäsi ansaitseva."

Elämä olisi aivan sietämätöntä, ellei Jumala olisi myöhemmin antanut lupaustaan: "Minä en jätä, enkä hylkää sinua."

Opettaessaan kansaa Jeesus puhui aikalaisilleen toivon sanoja. Hän otti esimerkin linnuista ja kukista: "Linnut eivät kylvä, eivätkä niitä, eikä kedon kukat kehrää." Kun Isä pitää huolen niistäkin joilla ei ole kuolematonta sielua, niin kuin ihmisillä on, niin tottahan hän huolehtii omista lapsistaan. Siksi Jeesus opetti näin: "Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan niin teille annetaan kaikki tämäkin", eli vanhurskauden lisäksi myös elämisen tarpeet.

Kaikista Jumalan lupauksista huolimatta ihmiskunta on todellinen huolestuneitten yhdistys. Pelkomme voivat olla toki joskus aiheellisiakin, mutta usein ne eivät perustu muuhun kuin vilkkaaseen mielikuvitukseen tai väärin vastaanotettuun viestiin.

Jeesus edusti kohtuullisuutta. Hän sanoi: "Vähän on tarpeen." Runoilija Maaria Leinonen on kirjoittanut Jeesusta mukailleen:

"Vähän on tarpeen, tahi yksi vain." Onneasi varten. Yksi ihminen, lähellä viipyvä, luja käsi, hyväksyvä hymy, katseen kiireetön kosketus.

Apostolinen alkuseurakunta perusti toimintansa sille ajatukselle että ketään ei jätetty yksin. Seurakunnissa tulee tänäkin päivänä toteuttaa tätä samaa periaatetta. Sen tulee olla avoin kai-

kille. Se on Jumalan asettama yhteisö, jonka tehtävänä on näyttää tietä Jumalan valtakuntaan, niin ettei kenenkään tarvitse sanoa jääneensä ilman tätä tietoa.

Elämä Jumalan valtakunnassa ei ole helpompaa kuin elämä yleensä. Monet kiusaukset kohtaavat sen kulkijaa, niin kuin muitakin. Ero on siinä, että heillä on Jumalan huolenpidon lupaus. Heillä on myös iankaikkisen elämän toivo. Jumala on luvannut huolehtia omiensa kaikista elämisen tarpeista. Siksi Jumalan ihmisen ei tarvitse olla koko ajan huolissaan ja peloissaan. Hän voi vain sanoa: "Jos elän taikka kuolen, Herra pitää huolen."

Luopumisen vaikeus

"Vähän on tarpeen, tai yksi ainoa." Nämä Jeesuksen sanat tulivat mieleeni, kun sain alkukesästä ilmoituksen kirjoitusvuoroni ajankohdasta. Elin tilanteessa, missä moninaiset huolet täyttivät mieleni. Edessä oli muutto. Talo oli remontoitava, ja itsekin olin jalkavaivani vuoksi heikosti remonttikunnossa. Näännyin täydellisesti monien asioiden paineessa. Sanoin Herralle, että en jaksakaan enää yhtään. Ei siis ihme, että Jeesuksen sanat Martalle, tuolle ahkeralle ja palveluhaluaiselle naiselle, joka kuitenkin odotti sisarensa osallistumista vieraiden palvelemiseen, osuivat kipeästi minuun. Jeesushan sanoi: "Martta, Martta, sinä huolehdi ja hätäilet niin monista asioista.

Kaikesta huolimatta olin sairas, ja voimat olivat tipotiessään. Ymmärsin, että oli omaa syytäni moni asia. Eniten kuitenkin minua vaivasi se, kun aloin katsella kotiani uusin silmin. Oli paljon sellaista tavaraa jolla en tehnyt yhtään mitään. Säröisiä astioita, paljon käyttökeltomia tekstiilejä ym. roinaa. Siinäkö olivat minun aarteeni, joita olin huolellisesti säästänyt, vaalinut ja vieläpä vakuuttanut. Nytkö minun pitää luopua tästä kaikesta? Muistin Siionin virren "Olen vankina täällä ja ymmärrän sen, Mitä kuoleman korpea kuljen. Olen kahleiden kantaja, hoipertelen, Tosi onnelta sieluni suljen, Kun aarteita maan Pyrin kuormaksi matkalla kartuttamaan." Siinäpä se. Vanhan naisen vanhat tavarat, joista eräs ystäväni asiallisesti totesi: "ongelmajätettä". Rukoilin vapautusta siitä kaikesta. Rukoukseeni vastattiin viemällä minut täydellisesti sairaavuoteeseen, missä en enää jaksanut ajatella maallisia, vaan huoli oli siitä, olenko valmis kuolemaan, jos niin on säädetty. En kuollut, mutta oma perhe, puoliso, lapset ja lastenlapset tulivat entistäkin tärkeämmiksi, vaikka he ovat aina olleet tärkeitä minulle. Luulenpa, että Jumala antoi heidät minulle tehtäväksi. Tuo tehtävä on rukoilla heidän puolestaan joka päivä.

Sain tulla uuteen kotiin, jonka tyttäreni ja mieheni ystävien avustuksella olivat laittaneet valmiiksi. Suurin osa roinasta oli viety kaatopaikalle ja kierrätyskeskukseen ja olipa sieltä löytnyt jotain kirpputoritavaraakin. Kaiken jälkeen oli vielä käyttökelpoista uuteenkin kotiin. Miten tuntuikaan hyvältä, kun tavaraa oli vähän, vain tarpeellinen.

Toivon, että opin jotain tästä kaikesta.

Luopumisen aika on tullut. Mikään täällä ei ole ikuista. Joudumme luopumaan rakkaistamme, työstämme, taloistamme, tavaroistamme. Vaikea on myös luopua terveydestämme. Huomaamme päivä päivältä, miten voimat katoavat ja pahimmassa tapauksessa huomaamme, että meillä ei ole enää itsemääräämisoikeutta. On perin työlästä suostua em. asioihin. On hyvä muistaa silloin psalmikirjoittajan sanat: "Ihmisen elinaika on niin kuin ruohon, kuin kedonkukka hän kukoistaa, ja kun tuuli käy yli, ei häntä enää ole, eikä hänen asuinsijansa häntä tunne. Mutta Herran armo pysyy ajasta aikaan, se on ikuinen niille, jotka pelkäävät ja rakastavat häntä. Polvesta polveen ulottuu hänen uskollisuutensa, kaikkiin jotka pysyvät hänen liitossaan, muistavat hänen käskynsä ja elävät niiden mukaan". Ps. 103: 15–18.

Minä en jätä enkä hylkää sinua

Nämä Herran sanat Joosualle Nuunin pojalle, Mooseksen apulaiselle, tulivat mieleeni kun eräs mieltäni vaivannut asia selvisi minulle positiivisella tavalla.

Jostain syystä en ollut saanut kirjettä, jossa ilmoitetaan näistä Sanan äärellä-palstan kirjoitusvuoroista. Rehellisesti asian ilmaistakseni olin pettynyt ja ajattelin itsekeskeisesti, että minua ei enää haluta kirjoittamaan palstalle. Koska olin omien henkilökohtaisten asioiden vuoksi poissa kotoa, en oikein voinut käydä asiaa selvittämässä ja puhelinsoittokaan ei tullut mieleeni.

Miten ollakaan, Herra hoiti tämän asian erään muun asian yhteydessä ja huomasin vuoroni olevan lähempänä kuin arvasin. Tämä asia opetti minulle paljon ja se sen tarkoitus olikin.

Meidän suhteemme Jumalaan on paljolti samankaltainen. Kun elämässämme on aikoja, jolloin emme kuule tai näe Herran puhuvan tai näyttävän meille johdatustaan selvästi, joudumme epävarmuuteen ja sanomme että Herra on hylännyt meidät ja kenties ajattelemmekin, ettei Jumalaankaan voi luottaa.

Arvelumme perustuu usein siihen, että olemme pettyneet omissa ihmissuhteissamme elämämme aikana ja kuvittelemme että Jumalakin on samanlainen kuin ihmiset.

Jumalan sana opettaa meille kuitenkin, että Jumala ei ole ailahtelevainen kuten me ihmiset, vaan hän on sama eilen, tänään ja huomenna. Siksi voimme omistaa ne lupaukset, jotka annettiin Joosualle ensin Mooseksen suulla ja sitten itse Herran sanana, kun Joosua joutui viemään Israelin kansan Luvattuun maahan.

Mooses kirjoitti mm. näin: ”Olkaa rohkeita, älkää pelätkö, älkääkä säikkykö noita kansoja, sillä Herra teidän Jumalanne kulkee teidän kanssanne. Hän ei jätä teitä yksin eikä hylkää teitä” (5. Moos. 31:6-8). Herran sana Joosualle oli samansisältöinen: ”Koko elinai-

kanasi ei kukaan voi sinua vastustaa. Minä olen sinun kanssasi, niin kuin olin Mooseksen kanssa. Minä en jätä enkä hylkää sinua” (Joos. 1:5).

Samanlainen lupaus löytyy vielä 1. Aikak. 28:20. Kuningas Daavid sanoi pojalleen Salomonille: ”Ryhdy rohkeasti ja päättäväisesti työhön! Älä pelkää äläkä lannistu, sillä Herra Jumala, minun Jumalani, on kanssasi. Hän ei jätä eikä hylkää sinua, vaan auttaa sinua saamaan päätökseen kaikki Herran temppelissä tehtävät työt.”

Oletko sinä kenties ihminen, jolle Herra on antanut tehtäväksi rohkaista ja vahvistaa kanssakulkijoitasi? Arvaanpa että tulet itsekin hoidetuksi siinä vuorovaikutuksessa johon suostut Herran ohjaamana.

Me tarvitsemme toisiamme ja avointa vuorovaikutusta. Siksihän olemme tänne syntyneetkin. Sanonta: ”Ei yksinäinen puu pala pesässä”, pitää paikkansa, varsinkin hengellisessä elämässä. Leena Impiö on ilmaissut sen virressä 464 näin:

”Kuin oksat vihannoivat
vain puussa pysyen,
niin toisten kanssa yhteen
on luotu ihminen.”

Jumalan rakkaus ja huolenpito meitä ihmisiä kohtaan velvoittaa meitä huolehtimaan ja rakastamaan lähimmäisiämme lähellä ja kaukana. Se on tosin hiljaista ja pyyteetöntä työtä jossa vasemman käden ei tule tietää, mitä oikea tekee. Se on iloista työtä silloin, kun Herra saa sen tehdä elämämme kautta.

Tuomiosta uuteen elämään

Kirkkovuosi on lopullaan. Tuomiosunnuntain teksteissä kuvataan viimeisiä tapahtumia. Jumalan sanan mukaan kirjat avataan ja "*Herra on tuomitseva kansansa. On kauheaa joutua elävän Jumalan käsiin.*"

Näin todella tapahtuu niille, jotka Sanan mukaan "*polkevat jalkoihinsa Jumalan Pojan, pitävät epäpyhänä liiton verta ja jotka häpäisevät armon Henkeä*".

Adventin sanoma puhuu sen sijaan parempaa. Se kertoo, että Jumala oli päättänyt armosaan pelastaa syntiin langenneen ihmiskunnan lähettäessään Poikansa maan päälle vapahtamaan meidät synnin orjat, sillä "*Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan sitä tuomitsemaan, vaan pelastamaan sen.*"

Pelastussanomasta huolimatta ihmiskunta pelkää tänäkin päivänä. Emmekö me usko sitä, vai pelkäämmekö Jumalan muuttavan mielensä? Raamattua lukemalla ja sen lupauksiin uskomalla näemme kuitenkin, että Pyhä ja Kaikkivaltias Jumala on todella valmistanut meille pelastuksen.

Hän on sovittanut syntisen ihmisen itsensä kanssa. Hän antoi meille Jeesuksen, oman Poikansa. Hänestä Jumala teki syyllisen.

"Hän kärsi rangaistuksen, että meillä olisi rauha, hänen haavojensa hinnalla me olemme parantuneet.

Hän antoi itsensä kuolemalle alttiiksi ja hänet luettiin rikollisten joukkoon. Hän otti kantaakseen monien synnit, ja hän pyysi pahantekijöilleen armoa. "

Tällaisen kuninkaan tulemista meille julistetaan, kuninkaan, joka saapuu syntisen luokse ja sanoo hänelle:

"Älä pelkää. Minä olen lunastanut sinut. Minä olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun."

"Vaikka vuoret järkkäisivät ja kukkulat horjuisivat, minun rakkauteni sinuun ei järky eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi."

Raamattu opettaa että hän, joka tunnustaa syntinsä ja syyllisyytensä täällä ajassa, ja uskoo Jeesuksen lunastustyöhön, saa ne Herraltamme anteeksi, eikä häntä enää tuomita viimeisellä tuomiolla.

Jeesukseen uskovat saavat kokea sen uuden elämän, minkä vain Jumala voi antaa. Tietoisuus siitä, että *"mikään kadotustuomio ei kohtaa niitä, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa"* antaa rohkeutta elää tätä elämää uskoen, toivoen ja rakastaen.

Adventtia odotellessa voimme laulaa:

"Valmistu Herran kansa, nyt vastaanottamaan,
kun saapuu taivaastansa kuningas päälle maan.
On hänet maailmaan valkeudeksi suonut,
Vapahtajaksi tuonut Jumala armossaan."

Puheemme

Raamattu, Jumalan Kirjasto, on annettu meille paitsi pelastuksen, mutta myös elämän oppikirjaksi. Siitä löydämme ohjeet, miten meidän tulee puhua, eli "olkoon puheemme on on tai ei ei, tai "joka puhuu, puhukoon Jumalan antamin sanoin." Puhumisen lahja on annettu ihmisille, että voisimme tulla ymmärretyksi eri vivahtein, ilmaista tunteemme omalla äidinkielellämme, jopa vieraallakin kielellä.

Puhe erottaa meidät muusta elävästä luomakunnasta omaksi ryhmäksemme. Usein ymmärrämme, että Jumala ohjeissaan tarkoittaa vain hengellisten asioiden puhujia ja sitä tarkkuutta, millä niitä asioita tulee puhua. Unohdamme kuitenkin, että Jumala odottaa meiltä Hänen Hengessään puhuttua puhetta myös jokapäiväisessä arjessamme, "jotta Jumala tulisi kaikessa kirkastetuksi Jeesuksen Kristuksen kautta." Meille kaikille on annettu tehtävä, ei yksin papeille, että viemme eteenpäin tietoa kärsineestä ristiinnaulitusta Vapahtajastamme, Hänestä, joka kuoli ja haudattiin, herätettiin kuolleista, nousi ylös, elää ja hallitsee iäisesti isän oikealla puolella ja on kerran tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Olemme juuri viettäneet helluntaita, Pyhän Hengen vuodattamisen juhlaa. Jostain syystä Pyhästä Hengestä puhuminen on meille kuin tabu, emme puhu Hänestä, vaikka Vapahtajamme itse lupasi Hänet meille puolustajaksi, uudistajaksi, opettajaksi ja ennen kaikkea Kristuksen luokse johdattajaksi. Pyhä Henki on se voima, joka taistelee täällä ajassa pahuuden henkeä vastaan. Usko vaikuttaa Hänen kauttansa.

Monet ovat ne Raamatun miehet, jotka kuitenkin valittivat jo aikanaan, että ihmiset eivät halua kuulla heidän puhettaan. Niinpä kävi esim. Apostoli Paavalille. Jumalan Henki ilmoitti hänelle unessa ja näyssä näin: "Älä pelkää, vaan puhu edelleen, älä vaikene. Minä olen sinun kanssasi. Kukaan ei käy sinun kimppuusi, eikä tee sinulle pahaa. Tässä kaupungissa on paljon minun kansaani." Eli, jos puhumme, puhukaamme Jumalan antamin sanoin. Näin me myös aloitamme hänen avullaan taistelun omia kielen syntejämme vastaan. Niistähän sanotaan, että

ne ovat suurempi paha kuin supervaltojen ohjukset. Kielellämme voimme tappaa ja vahingoittaa lähimmäisiämme enemmän kuin em. aseilla. "Harkitsematon sana on kuin miekanpisto, viisaan puhe on lääkettä." Pyytäkäämme viisautta puheisiimme. Todetaanhan jo Jobin kirjas-
sa: "Mutta Henki ihmisen tekee viisaaksi, Kaikkivaltiaan henkäys."

Vanhurskaudesta

Vanhurskaaks' jos tahdot tulla
tie vain on yksi sulla:
jätä kaikki omat työs
kuvitelmat, luulot myös.
Luota Herraan Jeesukseen
Hän voi viedä taivaaseen.
Syntisi hän anteeks' antaa,
Isän kotiin sinut kantaa.
Sanasta kun tietä kysyt,
ystävänä Herran pysyi.
Liittyä saat ystäviin,
Herran virttä laulaviin.
Näin uskosta ja armosta
ja Jeesuksemme kuolosta
sä olet aivan vanhurskas
ja taivaan kodin asukas.
Laura Tuomi

Pyhityksestä

Nämä ovat sanat Herran:
Olkaa pyhät lausui kerran.
Lause tämä korvissani soi:
Ei saastaa kotiin viedä voi.
Halki avaruuden suuren
Vapahtajan äänen kuulen:
"Anna minun kantaa sua,
Isäni ain kuulee mua".
"Minä sinut kotiin kannan
Pyhytteni sulle annan.
Ystäväsi olen parhain,
Kirjassain ol' nimes varhain".

Lohdutuksesta ja vähän rakkaudestakin

Me kaikki tarvitsemme lohdutusta. Ei liene yhtäkään, joka onnistuisi aina ja joka asiassa.

Aikamme on ns. koneiden ja suoritusten aikaa, ei ihmisyyden aikaa. Meillä ei ole enää yhteisöjä jotka hoitaisivat toinen toistansa.

Kaikilla on kiire, ei mistään, - ei minnekään. Juoksemme, uuvumme, häpeämme ja vihdoin syrjäydymme masentuneina. Uupumisesta on turhaan tehty suuri häpeä, vaikka se ei sitä ole. Pikemminkin uupumus osoittaa sitä että sisäinen herkkyys on vielä tallella. Elinympäristömme reagoi, tunto on siis tallella.

Kuka sitten lohduttaisi, jos aikamme kuva on edellä kuvatun kaltainen?

Jumala on lohdutuksen Jumala. Raamatun mukaan Hän lohduttaa meitä sanassaan ja sanallaan, mutta myös toisten ihmisten kautta.

Lohdutuksen tarve on sitä, että ihmisen ei ole hyvä olla yksin. Kaipaamme toista ihmistä ja häneltä lohtua silloin kun menee huonosti. Kaipaamme läheisyyttä ja vuorovaikutusta pystyäksemme muodostamaan ja ylläpitämään omaa ihmiskuvaamme. Voimme siis sanoa, että ihmisyytemme suurin haaste ja tehtävä on olla lohtuna ja apuna muille ihmisille.

Sanomme, että emme osaa lohduttaa. Ei ole sanoja. Hyvä niin, ettei olekaan.

Lohduttaminen ei ole neuvomista, arvioimista, valmiita ohjeita, vaan se on läsnäoloa.

Maaria Leinonen on sanonut sen runossaan näin:

"Vähän on tarpeen, tahi yksi vain, Onneasi varten: Yksi ihminen,
lähellä viipyvä, luja käsi, hyväksyvä hymy, katseen kiireetön kosketus"

(Jos näkisit, rakastaisit)

Tämä on mielestäni sitä oikeata rakkautta, josta meidät tunnetaan Jumalan lapsiksi. Siihen ei kuulu tuomiota, toisen aliarviointiantia tai ilkkumista sillä, että "siitäs sait". Meillä ei ole oikeutta lyödä ketään. Epäonnistunutta on jo elämä lyönyt.

Myöskään meillä ei ole oikeutta vähätellä toisen kokemuksia ja tunteita jotka nousevat pintaan. Pahinta on sanoa epäonnistuneelle ja kärsivälle, että "eihän hän ole mitään", "ei pidä välittää" tai "on sitä ennenkin kärsitty". Jokaisen suru ja murhe ovat ainutkertainen silloin, kun se on ihmisen elämässä.

Turhaan ei ole Raamattuun kirjoitettu: "Itkekää itkevien kanssa". Eikä myöskään sovi unohtaa iloita iloitsevien kanssa. Se näet saa aikaan toisen onnen kieltämisen, mikä näkyy" kateutena ja kateus saa aikaan pahan mielen kadehditussa. Oravanpyörä on valmis. Ihminen välttää ilkeitä ihmisiä ja vetäytyy yksinäisyyteen.

Taivaallisen lohdutuksen periaate on julkistettu seuraavissa sanoissa: ANTAKAA ANTEEKSI, LOHDUTTAKAA, OSOITTAKAA RAKKAUTTA. Onhan kirjoitettu: "Jos me rakastaen me toisiamme, Jumala pysyy meissä ja hänen rakkautensa on saavuttanut meissä päämääränsä." Sehän tarkoittaa sitä, että me pidämme Jumalan antamat käskyt, joista suurin on rakkauden kaksoiskäsky: "Rakasta Herraa Jumalaasi koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi." (Huomioi myös itseäsi) "Näiden kahden käskyn varassa on laki ja profeetat."

Lapsen lailla

Jeesus oli puhunut opetuslapsilleen kuolemastaan ja taivasten valtakunnasta. Tuo puhe hämmensi heitä. He miettivät murheellisenä, miksi Jeesuksen pitäisi kuolla. Heitä askarrutti myös, mikä olisi heidän osansa tuossa valtakunnassa, jonka Jeesus perustaisi. He uskoivat sen tapahtuvan näkyvällä tavalla maan päällä. Niinpä heidän kysymyksensä Jeesukselle olikin: "Kuka on suurin taivasten valtakunnassa?" Jeesus osoitti lasta ja sanoi: "Totisesti; ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, te ette pääse taivasten valtakuntaan. Se joka nöyrtyy tämän lapsen kaltaiseksi, on suurin taivasten valtakunnassa." Vastaus pani raavaat miehet miette-
liäksi. Mitä on tulla lapsen kaltaiseksi?

Meidänkin aikamme uskovat saattavat kysellä mikä on heidän palkkansa taivasten valtakunnan eteen tehdystä työstä. Vastaus on aina sama: "Minun armossani on sinulle kylliksi."

Lapsen kaltaiseksi tulohan on sitä, että niin kuin pieni lapsi on täysin vanhemmistaan tai hoitajastaan riippuvainen, niin olemme mekin suhteessa Jumalaan. Lapsen ei tarvitse itse huolehtia tarpeistaan, se on vanhempien tehtävä. Samoin on Jumala luvannut pitää huolta luoduistaan, antaa määräsänsä jokaiselle ajallaan. Tässä uskoamme koetellaan.

Niin kuin pieni lapsi saattaa eksyä vanhemmistaan, niin mekin voimme kadottaa puoleltamme yhteyden Jumalaan. Alamme ehkä vaikertaa ja horjua uskossamme, kun kaikki ei menekään niin kuin pitäisi. Ei Jumala ole meitä silti hyljännyt. Hän kutsuu uudelleen ja uudelleen yhteyteensä. Meidän tehtävämme on kiittää Häntä siitä kaikesta hyvästä mitä olemme saaneet ja mitä olemme vastakin saava.

Voimme laulaa Hilja Haahden sanoin:

Suo mun, Herra, huolta vailla,
tehdä matkaa lapsen lailla.
Isän saattaessa, tiellä varjellessa.
Täysi rauha rinnassani,
matkan määrä toivonani;
lapsen onnen syvyys,
Isän hellä hyvyys.

Joskus sataa, joskus paistaa,
saan mä riemut, vaivat maistaa.
Isä tietää kyllä,
pitää voimat yllä, pitää yllä.

Kiitollisuudesta

Aikamme kuvaan kuuluu jonkinlainen ajatus siitä, että mitäpä sitä kiittelemää, meillehän kuuluu itsensä kaikki tässä yhteiskunnassa. Kuitenkin huomaamme tuon tuostakin, että eihän se niin yksinkertaista olekaan.

On hyvä erottaa se, kenelle ja mistä olemme kiitollisia. Kiitollisuutemme kohteena on aina viimesijaisesti Jumala, mutta kyllä meidän on osoitettava myös kiitollisuutemme lähimmäisiämme kohtaan niin, että arvostamme heitä siitä kaikesta, mitä olemme heidän taholtaan osaksemme saaneet. Voi olla niin, että menetämme heidät ennen kuin olemme saaneet sanotuksi sitä heille.

Eräs pieni koulutyttö, kutsukaamme häntä vaikka Liisaksi, ei tullutkaan eräänä aamuna kouluun. Opettaja oli vaikean tehtävän edessä. Oli selvitettävä luokalle asian oikea syy. Liisa oli sairastunut vakavasti, ja joutui lopettamaan koulunkäyntinsä ainakin vuodeksi. Vilkas ja joskus meluisa luokkakin jäi kuin naulittuna kuuntelemaan lisää opettajan selostusta. Sitten alkoi hiljainen itkunhyrinä, kaikki itkivät, pojatkin. Nyt sai maantiede jäädä, nyt oli aika opetella tunteitten käsittelyä. Luokka sai surra ja itkeä rauhassa. He saivat luvan ottaa paperia ja kynän esiin ja siirtää ajatuk-sensa paperille. Opettajaa kiinnosti, mitä papereissa luki. Hän pyysi saada nähdä ne. Lapset näyttivät ne mielellään. Liisaa kiitettiin siitä, että hän oli ollut aina mukava koulu- ja leikkikaveri, toivottiin hyvää paranemista ja olipa joku kirjoittanut; "älä kuole, me tarvitsemme sinua."

Opettaja lähti tiedottamaan opettajanhuoneeseen, tietenkin vanhempien luvalla, tapahtunutta ja sitä miten se tulisi ilmoittaa muille. Kun hän palasi luokkaan olivat kaikki askartelemassa Liisalle korttia, aivan omin päin. "Nyt on itkut itketty", sanoi eräs, nyt on aika olla kiitollisesta Liisasta.

Meidän kiitollisuutemme Jumalalle on niin monisäikeinen asia, että sitä ei voi eritellä mitenkään. Kiitos kuuluu Jumalalle ihan joka asiasta. Joskus meistä tuntuu, että Jumala on hyvin epäoikeudenmukainen salliessaan meille asioita jotka tuntuvat pahoilta ja epämukavilta. Raamattu kertoo kuitenkin, että kaikki asiat vaikuttavat niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat. Rakastammeko, se on jo eri asia? Meillä on kuitenkin yksi syy, miksi jokaisen tulee kiittää ja ylistää Jumalaa. Psalmissa 71, joka on vanhuksen rukous, psalmista laulaa näin: "Minun huoleni avautuvat ilohuutoon. Minä laulan sinulle kiitosta, koska sinä lunastit minut".

Jumala on lunastanut meidät uhraamalla oman Poikansa. Jokainen maassamme on varmaan elämänsä aikana kuullut lauseen: "Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän".

Siinäpä sitä kiitollisuuden aihetta on yllin kyllin. Se on uskomisen arvoinen asia.

Iltavirsi

Päättynyt on päivän työ
kohta iltakello lyö.
Kiitos että varjelit
kädelläsi suojelit.

Suojaa Herra kotini
omaiseni, rakkaani.
Anna enkeleittesi
siipi olla turvani.

Kiitos että Poikasi
annoit mulle veljeksi.
Puolestani täytti työn
turvaisasti nukun yön.

Itsenäisyyspäivänä

Siunaa Herra Suomen kansaa
sulje lapset huomaas sun
Äidit, isät, meidät kaikki
armollasi varjele.

Estä pahan aikomukset
tyhjäksi tee toimet sen.
Ettei sais se meitä viedä
kuiluun syvyyksien.

Auta meitä muistamaan
sinulta vain avun saa.
Huutamaan sua turvaksemme,
kohtaloissa elämämme.

Anna meille enkelit
vartijaksi matkalle.
Päästäksemme turvaisasti
Isän luo, kotiin asti.

Pääsiäislaulu

Pääsiäisen kirkas koitto
kuolemasta saatu on voitto
Herramme kuolleista noussut on
riemulaulumme loputon.
Hän elää, Hän elää
Totisesti elää.

Sinä älä nyt murheisena kulje
hautakammiota sulje.

Herramme kuolleista noussut on
riemulaulumme loputon.
Hän elää, Hän elää!
Totisesti elää!

Riemuiten riennä kylään uuteen,
tartu kiinni tilaisuuteen.
Kerro muillekin tää,
ettei kukaan ilman jää.
Hän elää! Hän elää!
Totisesti elää!

Joulu-uni

Näin kerran unta joulusta
joulusta taivaallisesta.
Juhli enkelit lasta pienoista
juhli Jeesusta Jumalan Lasta.

Miljoonat taivaan kynttilät
ruokapöytä katettuna.
Odotti juhlaan saapujaa
juhlapöytään kutsuttuja.

Siel` kaikui virsi enkelten
Herralta kiitosta kantoi.
He ylistivät Jumalaa
joka lahjan suuren antoi.

Maan lapset sinne saapuivat
maan alhaisen pimennosta.
Valkovaatteissa tulivat
kiittivät pelastuksesta.

Ei taivaassa riemu, ylistys
koskaan lakkaa kaikumasta.
Siellä öin ja päivin palvotaan
Jeesusta, joulun lasta.

Herran turvassa

Niin kuin lintu oksallaan
siiven alle painaa pään.
Nukkuu unta rauhaisaa
Isä suojaa omiaan.

Niin kuin tähti taivaalla

tuikkii radallansa.
Pelkäämättä uskaltaa
jakaa valoansa.

Aurinko ja myöskin kuu
kertoo Luojastansa.
Eikö ihmislapsi myös
turvais´ auttajaansa.

Taivaan Isä suojelee
aina omiansa.
Öin ja päivin lapsiaan
kantaa kädellänsä.

Ystävälle

Muistatko vielä laulun,
sitä lapsena lauloimme,
kun kesäisin kukkamailla
yhdess´ juostiin ja leikittiin.

Muistat kai vielä laulun,
jota nuorena lauloimme,
kun kylmin talvi-illoin
elämästämme haaveiltiin.

Vielä kai muistat laulun,
jota silloin me lauloimme,
kun aika ankara meidät
eri suuntiin kauaksi vei.

Sinä muistanet vielä laulun,
jota silloinkin soitettiin.
kun kesäiltana kerran
kotikirkolla kohdattiin.

Kai laulat vielä laulun,
joskus jos kohtaamme.
Jos ennen sua erkanen täältä,
niin laulathan silloinkin sen.

Ystävänpäivänä sinulle.

Hätä, rukous, usko

Evankeliumit kertovat meille Jeesuksen toiminnasta maan päällä. Hän kulki kylästä kylään, saarnasi Jumalan valtakuntaa ja paransi sairaita. Erään kerran matka johti Tyroksen ja Sidonin seudulle, alueelle, missä asui kanaanilaisia. Rauhaisa matka sai uutta väriä kun joukkoon ilmestyi kanaanilainen nainen, joka suuriäänisesti huusi: " Herra, Daavidin Poika, armahda minua! Paha henki vaivaa tyttärentäni." Jeesus ei heti vastannut. Opetuslapset kiusaantuivat moisesta perässä kulijasta vaatien Jeesusta tekemään jotain.

Jeesus ei vieläkään reagoinut vieraan hätään, selittäen, että hän oli tullut Israelin kansan kadonneita lampaita varten. Nainen ei hellittänyt. Hän heittäytyi maahan Jeesuksen eteen ja sanoi: "Herra auta minua." Jeesus esteli yhä, sanoen ettei ole soveliaista antaa lasten leipää koirille. Sanat kuulosivat aivan solvaukselta. Nainen ei lannistunut. Hän myönsi että asia oli niin, mutta huomautti samalla, että saivathan koiratkin syödä pöydästä pudonneita murusia. Silloin Jeesus sanoi hänelle: "Suuri on sinun uskosi, nainen! Tapahtukoon niin kuin tahdot." Siitä hetkestä tytär oli terve.

Hämmästyks oli varmaan suuri. Miten tämä vieras nainen, joka ei ollut heikäläisiä, siis israelilaisia, sai näin suuren armon?

Jumala oli kaikkiviisaudessaan järjestänyt asiat. Jumalan ennättävä armo oli kohdannut naisen. Hätä oli ajanut naisen rukoukseen ja periksi antamaton rukous oli ohjannut hänet saamaan armahduksen Jumalan Pojalta.

Jumalan silmissä ei ole suurempaa hätää kuin yhden ihmisen hätä. Hän haluaa auttaa jokaista henkilökohtaisesti ja näin synnyttää uskon ihmisessä.

Tekeekö Jeesus vielä tänäänkin ihmeitä? Kyllä tekee, hänhän on sanonut, että hän on sama eilen tänään, huomenna. Hän tekee yhä ihmeitä Sanan ja Pyhän Henkensä välityksellä. Hän on perustanut tänne seurakuntansa tekemään tätä työtä. Siellä missä saarnataan väärentämätöntä Jumalan Sanaa ja julistetaan syntien anteeksiantamista, siellä myös Herra on itse mukana. Monet huume- ja alkoholi-ongelmaiset samoin kuin paatuneet rikolliset ovat sen todistaneet. Erityisen puhutteleva on "Huume-Eevan tarina. Myös monet saatananpalvojat ovat saaneet aloittaa uuden elämän Jumalan avulla. Nämä ihmiset todella kiittävät ja ylistävät Jumalaa siitä mitä Jumala on heille tehnyt. Meidän siivosyntisten, jotka emme ole koskaan pelastuneet mistään mihinkään, on kenties vaikea ymmärtää moista riemua. Me tämän ajan opetuslapset emme poikkeakaan tässä suhteessa Jeesuksen ajan opetuslapsista. Niinhän hekin närkästyivät kun lapset ja aikuiset juoksivat hänen perässään ja ylistivät ja kiittivät Jumalaa kaikesta siitä mitä he olivat kokeneet hänen seurassaan.

Oli miten oli, meidän on hyvä muistaa, että Jumala on se, joka tutkii sydämet ja tuntee ajatukset, häntä emme voi pettää. Hän on myös se, joka on aloittanut meissä hyvän työnsä ja saattaa sen päätökseen Jeesuksen päivään mennessä..

Adventin aika

Olemme jälleen kirkkovuoden alussa. Elämme adventtiaikaa — odotuksen aikaa. Näin elettiin myös kaksituhatta vuotta sitten, kun odotettiin juutalaisten kuninkaan syntymää, tai niin luultiin. Kanssa odotti kuningasta, joka vapauttaisi heidät Rooman vallasta. Syntyikin köyhien vanhempien lapsi, jota ei minään pidetty. Syntyi lapsi, joka oli paitsi Josefin ja Marian lapsi, myös Jumalan Poika, Vapahtajamme Jeesus Kristus, maailman valo.

Monelle kristitylle adventin aika on itsetutkistelun aikaa, vaikkakin aikamme tyylin mukaan materian perässä juokseminen tukahduttaa tällaiset ajatukset. "Suun ruoka, juoma, meno muu" ja niiden perässä juokseminen väsyttävät muutenkin kiireisen ihmisen niin, ettei ole aikaa hiljenty- miselle. Kristityllä ihmisellä pitäisi kuitenkin aina olla adventtiaika niin kuin joulukin.

Kertomus viisaista ja tyhmistä neitseistä opettaa, että Herra voi saapua milloin vain. Monet uskovat että Jeesus tulee pian takaisin. Sitä ei toki tiedä kukaan muu kuin Isä yksin. Kuitenkin on varmaa, että me kuollessamme kohtaamme hänet. Silloin loppuu ajallinen aikamme ja maan- päällinen odotuksemme. Jälkeenjäävät saattavat kysellä minne hän meni, mitä hänelle tapahtui? Emme tiedä, mutta tiedämme, että Jeesus on itse sanonut, että jokaisen joka on kieltänyt hänet ihmisten edessä, hän on kieltävä Isänsä edessä. Siksipä juuri on aika tarkistaa, mikä on suhteem- me Vapahtajaamme. Odotammeko häntä omaan elämäämme elämäksi, vai onko hän vain joku muinainen "haamu" jonka syntymäpäiväjuhlaa kutsumme jouluksi. Adventtivirsi kehottaa meitä: "Avaja porttis, ovesi / valmista hälle itsesi / Sun lamppus olkoon palava / ja valvo Herraas odota".

Monet ovat itsensä valmistaneet Jeesuksen tulolle, kun ovat saaneet armon vastaanottaa hänen lunastustyönsä, syntien anteeksisaamisen. Onnellinen se ihminen jolle Jumala ei lue syyksi hä- nen rikkomuksiaan. Tai: Autuas se ihminen jonka synnit ovat anteeksiannetut.

Siunattua adventin aikaa!

Johannes Kastajan päivänä

Kirkkovuodessamme on tultu Johannes Kastajan syntymäpäivään, eli juhannukseen. Talvi ja kevät ovat takanapäin, luonto on puhjennut kukkaan ja nyt valmistaudumme suven juhlaan.

Luterilaisuudessa ei yleensä juhlita profeettoja tai pyhimyksiä. Johannes Kastaja tekee tässä poikkeuksen. Hän oli Jumalan tarkoin valitsema airut, joka kulki raivaamassa ja tasoittamassa tietä Vapahtajallemme. Hän oli portti vanhasta liitosta uuteen, tien neuvoja Mooseksen laista armoon Kristuksessa. Uusi Testamentti kertoo hänestä paljon ja tarkkaan. Hänen henkilökuvansa on erittäin mielenkiintoinen ja opettavainen. Hän on myös esikuva meidän ajallemme.

Tarvitseeko aikamme tällaista Johannesta? Meillehän on opetettu, että meillä on hyvä ja armollinen Jumala. Kuitenkin tänäkin juhannuksena on paljon vaivattuja ihmisiä, jotka haluaisivat henkilökohtaisesti kohdata tämän hyvän ja armollisen Jumalan, vaan eivät tiedä mitä se tarkoittaa, mistä hänet voi löytää. Nämä ihmiset eivät syystä tai toisesta istu seurakuntiemme juhannusjuhllilla sanan kuulossa kyselemässä tietä. Moni heistä itkee olotilaansa. He kaipaavat tienneuvojaa ja kyselevät onko heitä. Onhan heitä. He ovat Jumalan lähettämiä Johanneksia ja Hannota Nimi Johanneshan tarkoittaa "Jumala on armollinen". He kertovat uudestaan ja uudestaan, että "Jumala on armahtanut meitä Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa ja antaa meille hänen kauttaan syntimme anteeksi." Voisiko armo enää olla parempi?

Eivät toki kaikki juhannuksen juhlijat ole epätoivoisia. Juhannuksenahan vietetään paljon perhe- ja sukujuhlia kristillisessä hengessä. Mikäpä olisikaan parempi ajankohta häille, rippijuhlille, ystävätapaisille kuin kesän huipentuma, juhannus.

Me pohjoismaalaiset olemme onnekkaita, kun olemme saaneet tällaisen juhlan. Juhannuksenviettohan on vierasta suurimmassa osassa maailmaa. Pohjoinen sijaintimme antaa meille mahdollisuuden nauttia vuodenaikojen vaihteluista ja kesä nimenomaan antaa meille kalpean aavistuksen siitä kirkkaudesta ja valosta, jonka kohtaamme Herramme luona. Rebekka Jylhän sanoittamassa suvivirressä sanotaan:

"Sulaa hyvyyttä kaikki on tää
kesän vehreys kun hymyää.
Olen Herra sun hoidossasi
niin kuin puut sekä kukkasesi."

Jos Herra todella on meidän puolellamme (Tuom. 6:13)

"Voi herrani, jos Herra todella on meidän kanssamme, niin miksi kaikki nämä onnettomuudet ovat kohdanneet meitä? Missä ovat kaikki hänen ihmetyönsä, joista isämme aina puhuivat kertoessaan, kun-
ka Herra toi meidät pois Egyptistä? Herra on nyt hylännyt meidät ja jättänyt meidät midianilaisten armoille."

Nämä ovat Joasin pojan Gideonin sanat Herran enkelille, kun tämä oli ilmestynyt Gideonille ja sanonut: "Herra on kanssasi sinä urhea soturi."

Israel oli taas kerran rikkonut Herraa vastaan ja Herra oli jättänyt heidät seitsemäksi vuodeksi midianilaisten armoille. Heidä oli kohdannut suuri ahdistus ja kurjuus ja he huusivat Herraa avukseen ja Herra vastasi profeetan kautta: "Minä Herra olen teidän Jumalanne. Älkää palvoko amorilaisten jumalia, vaikka asutte heidän maassaan. Mutta te ette totelleet minua."

Gideon sai Jumalalta tehtävän. Hänen piti hävittää isänsä alttari, jolla hän uhrasi Baalille. Rohkea teko olikin, sillä rangaistuksena uhkasi kuolema. Sitä kaupunkilaiset vaativat. Herra oli kuitenkin luvannut: "Sinä et kuole."

Nämä samat ajatukset ovat kaiheartaneet mieltäni tässä kaamoksessa ja kaaoksessa. Herra, jos sinä olet kanssamme, niin miksi tämä hirveä sekasotku tässä sinun kauniissa ja valmiissa maailmassasi?

Onko vastaus sama kuin se oli Gideonillekin? Hävitä epäjumalat. Eihän täällä tosin uhrata Baalille, olemmehan muodollisesti kristitty maa. Emmehan sellaista tee? Mitä ovat ne epäjumalat joita tämä aika palvelee? Jos lähdetään liikkeelle yksityisestä ihmisestä, niin ei se sen kummempaa ole kuin itsekeskeisyys, kateus, ahneus, pahansuopaisuus jne. Koko yhteiskuntaamme vaivaa tällä hetkellä mammonan orjuus. Raha ratkaisee kannattaako lapsia ja sairaita hoitaa, annetaanko vanhukselle ruokaa ja hoivaa. Tärkeämpää on myös uhrata sodanjumalan alttarille kuin huolehtia siitä, että ihmisillä on leipää. Jokainen meistä tietää kymmeniä epäkohtia, jotka ovat aikamme kiusana. Mikä avuksi?

Parannushan lähtee aina yksilötasolta. Sanomme että emme ole tienneet emmekä tunnistanee asioiden oikeaa laatua. Näin varmaan monasti onkin. Mutta kun Jumalan armo isolla A:lla tavoittaa ihmisen, ihminen vasta alkaa aavistella niitä sielunsa syvyyksiä ja pimeitä puolia, eli löytää tien sinne, missä pahat teot ja ajatukset syntyvät.

Sanomme että onhan meillä Jumalan armo joka pelastaa meidät Jeesuksen tähden. Asia ei liene kuinkaan niin yksinkertainen. Armo on tosin armo. Jumala herättelee arnessaan synnintuntoamme. Jeesuksen lunastustyön vuoksi hän antaa syntimme anteeksi niin kauan kuin kadumme niitä ja pyydämme anteeksi. Mutta me voimme myös hylätä tämän tarjouksen.

Odotamme jälleen Jeesuksen syntymäjuhlaa. Odotammeko, että Jeesus syntyisi juuri meille Vapahtajaksi. Ei tarvitse särkeä enää kivisiä alttareita, riittää kun annamme Jumalan särkeä kiviset sydämemme. Se voi tosin aiheuttaa paljon tuskaa ja kyyneleitä. Mutta virsi sanoo asian näin:

*Yhtään rikkomustamme,
oma hurskaus ei korjaa.
Onnettomuus ikuinen
uhkaa aina synnin orjaa.
Armo otettuna vastaan,
pelastaa vain ainoastaan.
(SV 77:2)*

Taas kaikki kauniit muistot

Näillä sanoilla alkaa eräs kauneimmista joululauluistamme. Sen on Sulho Ranta säveltänyt ja Vilho Kojo sanoittanut.

Näin joulua odottaessa tulee hyräiltyä myös tätä laulua ja todettua, että joulu on juuri se juhla joka herkistää karuimmankin ihmisen.

Ajatellessani omaa lapsuuttani ja sen ajan jouluja, muistan, että oli sota ja kotijoukot kaipasivat omia rakkaitaan. Lahjoja tuskin saatiin, mutta jos saatiinkin, niin eiköhän ne olleet nisuäijän ja lapasten luokkaa. Mutta ah, niin onnellisia oltiin vähästäkin.

Joulu oli lapselle sadun ja leikin aikaa. Enkelit, keijut, lumihuutaleet ja tontut olivat viikkokausia ne roolihahmot, joihin samastuttiin. Hartaasti harjoittelimme myös jouluevankeliumia repliikkeineen päivineen ja kilpailimme siitä kuka saisi olla Joosef tai Maria. Jos sai paimenen osan, saattoi pieni suu mennä mutruun, koska se osa tuntui niin arkiselta.

Entä sitten jouluaamuna, kun herättiin jo aamupimeässä ja ehdittiin kello kuuden aamukirkkoon. "Aniaikaisin, puku parhain, mun ylleni puettiin", kuten alussa mainitussa laulussa lauletaan. Lapsen mielen valtasi harras tunnelma kun saavuimme juhlaa laistuun kirkkoon. "Mitä ymmärsin, sit' en tiedä, pyhätunnelman muistan vain", laulu jatkaa. Oli suurta ja ihmeellistä nähdä kirkontäysi juhla-kansaa, nuoria ja vanhoja, jotka toivottelivat hyvää joulua. Mutta huippuna oli se, että sai yhtyä Enkelin taivaan-virteen.

Aika kului, lapsesta varttui nuori ja sitten pikkuhiljaa aikuinen, mutta joulu perheen kanssa vietettynä tuntui siltä ainoalta oikealta joululta. Tuli sitten aika, jolloin kodin joulusta oli luovuttava. Työ kutsui. Aaton iltahämärässä tai myöhäisillan tunteina saikin astella kohti työpaikkaa haikein mielin. Tuntui joskus pahaltakin, mutta työn vilске sai pian ajatukset muualle ja niin aika kiiti kuin siivillä. Pian joulu olikin mennyt, toisenlainen joulu. Tokihan näihinkin jouluihin liittyi samaa joulun ihmettä, kun sai olla todistamassa pienen joululapsen syntymää niin kuin muinoin paimenet kedolla.

Ja aika kului. Tuli oma perhe ja sen joulut. Monesti tuntui että joulunaika oli yhtä kaaosta, kun piti selvittää niin monesta asiasta. Kun joululahjat oli jaettu ja väki syötetty, oli suuri houkutus vetäytyä sänkyynsä turviin ja huokaista helpotuksesta. Joulukirkkoon herääminen oli todella työn ja vaivan takana. Ei siinä ollut sitä lapsuuden intoa, vaikka kokikin sen erääksi joulun kohokohdaksi.

Tänään, eläkeläisenä, kun olen päivät kahdestaan mieheni kanssa, saa joulun lähestyminen aikaan merkillistä vipinää. Lapset ja lastenlapset haluavat tulla kotiin ja mummolaan. Hyvä kun haluavat. Ja kiire ja vilске jatkuvat. On ihana ilahduttaa läheisiään muutamalla pikkulahjalla, tehdä maailman parasta lanttulaatikkoa - niin kuin termi kuuluu - ja joulun jälkeen huoata syvään kun tästäkin joulusta selvittiin.

En antaisi yhtään näistä jouluistani pois. Haluan, että lapset ja lastenlapset voisivat kokea paljon hyviä ja muistorikkaita jouluja, niin kuin minäkin olen saanut kokea. Toivon sen tunnelman säilyvän syvällä sielussani ja luotan että: "Sitä milloinkaan ei viedä, ei ryöstetä sielustain".

Vihasta ja rakkaudesta

Vihasta ja rakkaudesta Kuningas Salomonin sananlaskuissa sanotaan mm. näin: "Viha ajaa ihmisiä toisiaan vastaan, rakkaus peittää paljotkin rikkomukset". Usein on todettu, että kulunut 1900-luku on ollut erityistä vihan aikaa. Silloin käytiin raskaita heimo- ja naapurisotia. Tuhottiin sitä työtä, mitä ihmiset olivat aiemmin tehneet. Miltei koko maailma on ollut sodassa, kuka itsepuolustukseksi, kuka hyökäten vallanhimossaan toisten kimppuun. Vihaa on ollut tosin maanpäällä aina. Kain jo aikoinaan surmasi veljensä vihassaan, koska Herran katsoi Aabelin uhriin suopeasti, muuta hylkäsi Kainin uhrin. Kateus oli tässä vihan syynä. Vihaa oli myös toisen veljenparin, Esaun ja Jaakobin välillä. Koska Jaakob ryösti kavaluudella isänsä Iisakin siunauksen, Esau uhkasi tappaa veljensä. Nyt vihan syynä oli tehty petos. Vihaa on siis monenlaista. Ihmisten välille syttyy viha milloin mistäkin asiasta. "Minua on loukattu, käytetty hyväksi, hylätty jne." On syttynyt viha, joka vaatii sitten kosta. Toinen sananlasku sanoo: "Joka vaalii ystävyyttä, unohtaa loukkauksen, joka menneitä kai-velee, menettää ystävänsä." Emme saa siis antaa valtaa vääryydelle, mutta emme myöskään välinpitämättömyydelle. Niin kuin Jumala rakastaa syvästi ihmistä, mutta vihaa ihmisessä asuvaa syntiä, niin tulee meidänkin osoittaa, ettemme hyväksy vääryyttä emmekä ihmiselämää halventavaa käyttäytymistä tai muita tuhoavia voimia. Välinpitämättömyys voi olla paljonkin raskaampi rikos kuin vihastuminen. Raamatun ohjeet: "Vihastukaa vaan älkää syntiä tehkö", tai: "Älä anna auringon laskea vihasi yli", ovat hyviä ohjeita. On opeteltava käsittelemään vihaansa. Meillä useimmilla on saattanut olla sisällämme käsittelemätöntä vihaa, joka on nakertanut elämäämme. Olemme silloin näivettyneet ja voineet huonosti. Vihalla on valtava voima. Sen voi kuitenkin käyttää hyödyksi suuntaamalla sen positiiviseen toimintaan. Näin ovat syntyneet tiiliskiviromaanit, monet taideteokset. Moni on raivannut peltoa tai rakentanut tuotantolaitoksen. Jos ei ole tällaisia kohteita voi vihan voimaa purkaa vaikka vanhojen lehtien repimiseen tai voi kuljeskella metsäpolkuja itsensä väsyksiin. Pääasia on että vihan voima tulee ulos ilman vahingontekoa. Rakasta, älä vihaa, sanotaan. Tämä aika puhuu paljon rakkaudesta, mutta kuka opettaisi meille mitä on aito rakkaus? 1. Korinttilaiskirjeen 13. luku kertoo rakkaudesta, mutta ymmärrämmekö sen syvyyden? Kukaan ei voi noudattaa tämän raamatunkohdan mukaista rakkautta. Siihen tarvitaan Jumalan voima, sillä: "Jumala on rakkaus". Me emme ole rakastaneet ensin, vaan Jumala on se joka rakastaa meitä Pojassaan. Tämän kautta myös me voimme rakastaa. Meidän tulee pyytää rukouksessa sitä rakkautta ja mieltä joka Kristuksella Jeesuksella oli. Tästä seuraa, että voimme pitää muita itseämme parempina. Liittäköön meitä nyt uudella vuosituhannella yhteen rakkaus, sopu ja sama mieli. Älkäämme olko itsekkäitä ja turhamaisia. Älkäämme tavoitelko vain omaa etuamme vaan muidenkin parasta. Nämä ovat Raamatun antamia yleviä kehotuksia.

Teidät on kutsuttu vapauteen (Gal. 5:13)

Näin alkaa em. raamatunkohta ja näin se jatkuu: "Älkää tämän vapauden varjolla päästäkö itsekästä luontoanne valloilleen, vaan rakastakaa ja palvelkaa toisianne" (Gal. 5:13).

Vapaus on tärkeä asia. Siitä on taisteltu ja taistellaan. Luomakuntammekin pyrkii vapauteen (Room. 8:19-).

Vapaan vastakohta on vanki ja orja. Orjuutta meillä onkin runsaasti. Olemmehan ihmisorjia kun välitämme liikaa yleisestä ja yksityisestä mielipiteestä, kun tulisi sen sijaan kuunnella mitä Jumala sanoo. Meillä on kova halu miellyttää, vaikka se veisi vapautemme. Ryhtyessämme toistemme tuomareiksi menetämme myös vapautemme.: "Jos te revitte ja raastatte toinen toistanne, pitäkää varanne, ettette lopullisesti tuhoa toinen toistanne" (Gal. 5:15). Vapaudesta voi tulla siis tuhoava voima.

Ihmissuhteissaan vapaa ihminen tarvitsee vain yhden lain: "Rakasta lähimmäistäsi kuin itseäsi" (Gal. 5:14).

Mikä on avain oikeaan käyttäytymiseen ihmissuhteissa? Sana sanoo näin: "Antakaa Hengen ohjata elämäännne, niin ette toteuta lihanne, oman itsekkään luontonne haluja" (Gal. 5:16). Uskovassakin taistelee kaksi voimakasta puolta. Ensiksikin ihmisen turmeltunut luonto, joka toteuttaa omia halujaan, toiseksi Jumalan Henki. Hänet me usein suljemme elämästämme; hautaamme kahleissa oman sisimpämme perimmäiseen nurkkaan. Voimme silloin huonosti. Sellainen elämä ei ole Jumalan mielen mukaista.

Jumalan Henki tahtoo kuitenkin johtaa meidät vapauteen, niin kuin Hänkin on vapaa kuin taivaan tuuli. Kun Hän saa murtautua meissä esiin, Hän johtaa meidät Jumalan lapsen vapauteen. Lihan teot muuttuvat silloin Hengen teoiksi. Viha muuttuu rakkaudeksi, synkkyys iloksi, remuaminen rauhaksi ja kiihkoilu itsehillinnäksi.

Raamattu käyttää tässä väkevää ilmaisua: "Ne jotka ovat Jeesuksen Kristuksen omia, ovat ristiinnaulinneet vanhan luontonsa himoineen ja haluineen. Jos siis elämme Hengen varassa, meidän on myös seurattava Hengen johdatusta. Emme saa tavoitella turhaa kunniaa emmekä ärsyttää ja kadehtia muita" (Gal. 5:26). Jumalan lapset eivät itsessään ole toistaan huonompia tai parempia, sillä Henki on se joka tekee eläväksi.

Jeesus, pelastus ja toivo

Virsikirjamme virsi no 454 kuuluu virsiin, joiden otsakkeena on yhteys. Kun tämä virsi tuli tunnetuksi heräsi varmaankin ajatus, jonka runoilija Rakel Liehu ilmaisi näin: "Herra, se tässä hiukan vaivaa: suurellista on jo uskoa, että sinä rakastat minua, mutta että sinä rakastat naapurin Virtasta, se on liikaa. Se on kerta kaikkiaan liian ystävällistä, Herra".

Toki tänä päivänä on tultu tässäkin asiassa lähemmäksi "naapurin Virtasta" ja hyväksytty virren ajatus: "Liekkejä on monta, valo on yksi, Hän on Jeesus Kristus". Ymmärrämme, että Herran Henki ei ole sidottavissa. Jumalalla ei ole "lellilapsia" ja että Jeesuksessa on koko ihmiskunnan pelastus ja toivo.

Tämä ei ole mikään tämän ajan ilmiö, vaan jo alkuseurakunnissa oli erihenkisyyttä, mikä aiheutti kateutta ja riitaa. Esimerkiksi Korintin seurakunta, josta sanottiin, että se oli "Jumalan seurakunta, Kristuksen pyhittämiä, Jumalan kutsumia pyhiä" oleva seura kunta, taisteli kiivaasti siitä, oliko "ykkösmiehen" nimi Paavali vai Apollos.

Paavali joutui korottamaan äänensä ja sanomaan. "Mikä sitten Apollos on? Tai Paavali? He ovat palvelijoita, jotka ovat johtaneet teidät uskoon, kumpikin siinä tehtävässä, jonka Herra on hänelle antanut". He olivat vain istuttajia ja kastelijoita. Jumala oli kasvun antaja. He eivät siis olleet mitään. Kuitenkin Jumala kelpuutti heidän työtovereikseen.

Mekin kelpaamme Jumalan työtovereiksi. Ajattelen teitä äidit, isät, kummit, isovanhemmat, pyhäkoulun opettajat ym. lasten ja nuorten parissa työskentelevät. Teillä on kiistaton ja vapaa "Jumalan pelto ja Jumalan rakennus", niin kuin Paavali asian ilmaisee. Perusta on jo valmis, se on jo laskettu. "Se on Jeesus Kristus. Muuta perustusta ei voi kukaan laskea".

Meillä on oikeus Vapahtajamme nimessä lähestyä Taivaallista Isäämme ja kantaa nämä lapset rukouksessa aina uudelleen Hänen luoksensa.

Rukouksen lapset eivät joudu hukkaan. Samalla me voimme pyytää itsellemme viisautta näihin asioihin. Armahtavaisuutta ja laupeutta pitää veljenämme ja sisarenamme jokaista ihmistä ja opettaa tämä asia myös lapsillemme. Usko on Jumalan armolahja. Se on aina Jumalan teko ihmisessä ja näin olleen se ei voi raueta tyhjiin.

Meillä ihmisillä ei ole oman uskonelämämme suhteen mitään ylpeilemistä. Emme ole Jumalan silmissä parempia emmekä huonompia kuin toisetkaan uskovat. Olemme samanarvoisia Vapahtajamme lunastamia armahdettuja syntisiä jos kerran tunnustamme Hänet pelastajaksemme. Jos joku ei usko näin, ei meillä kuitenkaan ole oikeutta ja lupaa tuomita "ulkopuolella olevia", Jumala yksin tuntee ihmissydämet. Hänen on yksin tuomio. Hän voi tehdä uskonihmeitä tänäänkin.

Voimme laulaa: "Liekkejä on monta, valo on yksi. Hän yhdistää meidät".

Herra, sinä tunnet minut

Koko menneen viikon on mielessäni ollut virsi 603, Namibian kansallislaulu, joka sopii meille suomalaisillekin. "Isä Jumala, nyt katso maamme puoleen, Silmin sääliväisin. Herra, armahda meitä.

Isä täällä on, niin paljon väkivaltaa, paljon taisteluita. Herra, armahda meitä."

Etsiessäni aihetta tähän kirjoitukseen, tuli aina esiin samat sanat: "Lohduttakaan, lohduttakaa minun kansaani", sanoo teidän Jumalanne. Niinpä koin mieluisan yllätyksen, kun havaitsin, että ensi sunnuntain psalmiteksti Ps. 139 kätkee paljon lohdutusta, Jumalan omaa sanaa, ei ihmismielipiteitä. Jumala sanoo, että Hän on lohdutuksen Jumala. Niinpä lainaankin tähän suoraan psalmin 139 tekstiä. "Herra, sinä tunnet minut. Herra, sinä olet minut tutkinut, sinä tunnet minut. Missä olenkin, minne menenkin, sen sinä tiedät, jo kaukaa sinä näet aikeeni."

Emme ole siis hyvän tuurin tai pahan sattuman varassa, vaan kuten psalmi jatkuu: "Sinä suojaat minua edestä ja takaa, sinä lasket kätesi minun päälleni. Sinä tiedät kaiken." Voimme pettää itseämme ja muita ihmisiä, emme Jumalaa, joka tietää kaiken. Siksi voimme jättää kokemamme vääryydet, epäonnistumiset, elämän murheet ja huolet, pelot ja ahdistukset Hänelle, joka tietää kaiken.

Edelleen meille kerrotaan, että Jumalalta ei ole salassa pieninkään luumme ja ennen kuin meitä oli, Jumala näki meidät, kaikki sinusta ja minusta oli kirjoitettuna Jumalan kirjaan. "Ennen kuin olimme eläneet päivääkään, olivat kaikki päivämme luodut."

Psalmi päättyy kauniiseen rukoukseen:

"Tutki minut, Jumala, katso sydämeeni. Koettele minua, katso ajatuksiini. Katso olenko vieraalla väärällä tiellä, ja ohjaa minut ikaikojen tielle." Niin siis kaikkialla, Namibiassa kuin Sievissäkin saamme luottaa siihen, että "Ei sanaa yhtään suustani, voi päästä tietämättäsi. Elämän päivät vastaiset jo tunnet niin kuin entiset. Ei mikään tietämättäsi, voi täällä tulla vastaani." Virsi 394:2.

Jumalan huolenpito

Tuntemme sanonnan: "Jokainen on oman onnensa seppä". Toivottavasti emme kuitenkaan usko sitä, vaan luotamme siihen, että elämämme on Jumalan kädessä, vaikka niin monen ihmisen maailma tuntuu luhistuvan näinä vaikeina aikoina.

Jeesus puhuu vuorisaarnassa siitä, kuinka Jumala on luvannut huolehtia luoduistansa. Hän luettelee taivaan linnut, kedon kukat ja vertaa ihmistä niihin. "Kun Jumala pukee kedon ruohon, joka tänään kasvaa ja huomenna joutuu uuniin, niin tottahan Hän teistä huolehtii, te vähäuskoiset".

Tämä on aika vastenmielistä puhetta ihmiselle, joka aina on elänyt siinä uskossa, että kun teen kaikkeni, niin Jumala varmaan auttaa sen puuttuvan osan, ja auttaa sitten, kun ei enää itse selviä. Jumalalla on kuitenkin toinen käsitys asioista. Hän haluaa olla elämässämme numero yksi. Muistamme Vanhan Testamentin kertomuksen, missä Jumala puhui Israelin kansalle siitä, kuinka Hän itse sotii kansansa puolesta.

Hän tekee myös sanassaan selväksi, että täällä maan-päällä ja taivaassa ei ole yhden yhtäkään asiaa, mistä Hän ei tietäisi paljon paremmin ja paljon enemmän kuin me ihmiset, jotka tuskittelemme päivästä toiseen itsemme ja sotkujemme kanssa.

Miksi tätä on niin vaikea uskoa? Olisiko syynä tämä, että emme tunne Jumalan sanaa ja lupauksia, joista Raamattu kertoo? Emmekö kenties tiedä, että Jumala on itse sanonut esimerkiksi seuraavaa: "Minulla on omat suunnitelmani teitä varten. Minun ajatukseni ovat rauhan eivätkä tuhon ajatuksia: minä annan teille tulevaisuuden ja toivon". Näin kertoo Jeremian kirjan 29. luku jae 11.

Tuntemmeko Vapahtajamme lupauksia? Vielä maanpäällä kulkiessaan Hän sanoi opetuslapsilleen: "Minä olen tullut antamaan elämän, yltäkyläisen elämän". Merkitseekö tämä lupaus meille mitään? Olemmeko kuin Jeesuksen aikaiset Juutalaiset, jotka odottivat Vapauttajaa joka vapauttaisi heidät Rooman vallasta, vapauttaisi kovista veroista? Odotammeko jotain maallista hyvää - onnenpotkua kenties - joka hetkessä tekee meistä rikkaita, menestyviä? Jos tätä odotamme, toivomme on turha, koska se on silloin kohdistunut vain tämän ajan tarpeisiin.

Vuorisaarnan teksti kehottaa meitä ennen kaikkea etsimään Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskasta tahtoaan, niin meille annetaan myös kaikki muu, mitä me tarvitsemme elämämme tarpeiksi. "Älkäämme siis huolehtiko huomispäivästä, se kyllä pitää itsestään huolen. Kullekin päivälle riittävät sen omat murheet".

Tämä on vapahtajamme ohje tämän päivän hätäilevälle ihmiselle. Tämän ovat todeksi todistaneet monet puutteessa ja vaikeuksissa eläneet ihmiset. "Kyllä meillä on niin hyvä ja armollinen Jumala. Hän on niin hyvin meitä hoitanut ja varjellut".

Näin sanoi vanha Petroskoilaismummu, joka oli kokenut karkotuksen kauhut Siperian erämaissa raskaassa metsätyössä. "Kyllä 'jumala on meitä hyvin hoitanut".

Toivon sinulle ja minulle uskoa siihen, että meillä on suuri Jumala, joka pitää meistä huolen ja antaa meille kaikki tarpeemme ajallaan, niin hengelliset kuin maallisetkin. Hän antaa meille uskon Vapahtajaamme Jeesukseen, ja näin johdattaa meidät uskon päämäärään, sielun pelastukseen, iankaikkiseen elämään.

Tuomiosunnuntai. Viimeinen tuomio: Matt. 25: 31–46

Sanalla tuomio on monen mielestä paha ja kielteinen vaikutus tai merkitys. Miellämme sen tuomitsevana, rankaisevana sanana. Ehkä ajattelemme, että tuomiota seuraa rangaistus, ja unohdamme, että tuomio voi olla myös vapauttava. Se voi julistaa meidät syyttömiksi, kuten Jesaja 1:18 sanoo. "Niin tulkaa, käykäämme oikeutta keskenämme, sanoo Herra. Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeiksi, vaikka ne ovat purppuranpunaiset, tulevat ne villanvalkoisiksi".

Lukiessani Tuomiosunnuntain tekstiä (Matt. 25:31–46) ajattelin hetken, että tähän on kuin arpa-jaisissa oloa. Kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki kansat kootaan hänen eteensä, niin hän erottaa lampaat vuohista. Tulee heti mieleen, että mihinkäs minä kuulun; olenko vuohi vai lammas? Oikealla ovat lampaat, vasemmalla vuohet.

Oikealla puolella oleville sanotaan: "Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat ja omistakaa Se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti". Sitten he saavat kuulla mitä hyvää he ovat Jeesukselle tehneet. He ovat ruokkineet, juottaneet, majoittaneet, vaatettaneet jne.

Joukko kummastelee, tai niin kuin Raamattu kertoo. "Vanhurskaat vastaavat Jeesukselle: Herra, milloin näin on tapahtunut? Heille vastataan: "Totisesti, kaikki, mitä te olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle".

Sitten sanotaan vasemmalle oleville. "Menkää pois minun tyköäni, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä". Herra luettelee samat asiat kuin edellisellekin joukolle ja ilmaisee, että he eivät ole syöttäneet, juottaneet, vaatettaneet jne.

Taas syntyy hälinää. Kaikki kysyvät: "Herra milloin? Milloin tällaista on tapahtunut? Vastaus on selvä. "Totisesti, kaiken minkä olette jättäneet tekemättä yhdelle näistä vähimmistä, se te olette jättäneet tekemättä minulle". Ja niin he lähtevät, toiset iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään".

Edellä kerrottua seuraa kysymys. Minä kysyn, sinä kysyt, kenties joku muukin kysyy: "Jos tämä on näin epävarmaa, niin kuinka yleensä voi pelastua?" Näin kysyivät myös opetuslapset aikoinaan Jeesukselta, ja saivat vastaukseksi. "Ihmiselle se on mahdotonta, mutta Jumalalle se on mahdollista". Lause herättää uuden kysymyksen. Miten? Vastaus voidaan ilmaista monellakin tavalla, kuten esim. Ef. 2: 89. "Armasta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta, se on Jumalan lahja-, ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi". Tuttu lause Roomalaiskirje 8:1 sanoo: "Niin nyt ei siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat".

Jumala on näin valmistanut meille pelastuksen armosta. Meille se ei maksa mitään, Jumalalle se maksoi paljon, Jumalan Pojan hengen, että me saisimme iankaikkisen elämän. Riippuu meistä, tahdommeko hyväksyä tämän tarjouksen. Tarjous on voimassa tänäänkin. Uskotko?

Kuolemasta ylösnousemukseen

Olemme juuri viettäneet Pitkäperjantaita ja Pääsiäistä. Suuri murhe ja epätoivo ovat muuttuneet iloksi ja riemuksi. Tunnet varmaan laulun: "Kristus nousi kuolleista, kuolemalla kuoleman voitti ja haudoissa oleville elämän antoi".

Me ihmiset pysähdymme usein Pitkäperjantaihin. Ymmärrämme sen, että Jeesus kuoli puolestamme ja toistamme tätä ajatusta niin, että unohtamme mitä tapahtui sen jälkeen. Sen sijaan että viestisimme maailmalle: Vapahtajamme elää, annammekin vaikutelman, että Jumala on kuollut.

Opetuslapsillakin oli suuri murhe, kun heidän Mestarinsa oli kuollut ja haudattu. Kuka nyt neuvoksi tai puolustaisi heitä?

Silloin kun murhe oli muuttumassa pysyväksi masennukseksi, seisoikin Jeesus heidän keskellään ja sanoi: "Rauha teille". Heidän surutyönsä oli näin tullut päätökseen. Valo voitti pimeyden.

Joutuessamme kohtaamaan kuoleman olemme mekin neuvottomia. Emme ymmärrä miksi näin kävi. Itkemme ja olemme onnettomia. Monesti häpeämme tunteitamme, itkuamme varsinkin.

Itku on kuitenkin paras lääke mitä tähän tautiin on tarjolla. Niin ja tietysti se lähimmäinen, joka antaa sinun itkeä, ei saarnaa eikä ahdistu sinun itkustasi.

Normaaliinsurutyöhön kuuluu masennuskin. Se ei ole mikään sairaus, vaan luonnon eräänlainen pakotuskeino, ns. harjoituskuolema, joka saa meidät hyväksymään oman elämämme rajallisuuden. Sen toteaminen saa aikaan sen että meille tulee tarve lähteä elämään, toteuttamaan sitä kutsumustamme mikä meille on annettu.

Se on samalla oiva lääke sellaista syyllisyyttämme vastaan joka johtuu elämättömästä elämästämme, kun olemme haudanneet leiviskämme. Jos surutyösi onnistuu rakastavassa ja hyväksyvässä ilmapiirissä, huomaat jonain päivänä tullesi ulos pim4iistä tunnelista. Aurinko paistaa ja mietit, mitä lohdutusta pystyisit antamaan niille, jotka elävät elämänsä suruaikaa. Näin autat myös itseäsi. Kantamalla toistemme taakkoja pääsemme itse kasvun tielle.

Teologian tohtori ja psykologi Erik Ewalds on sanonut: "Ainoastaan sitoutuminen ja kutsumus pelastavat ihmisen yksinäisyydestä ja vetävät hänet minuuteen".

Niin se on. "Antaessaan saa."

Mitä Jeesus vaatii seuraajiltaan

Näin otsikoi uusi Raamatunkäännös tekstin Luuk: 14: 25–33 mukaan. Teksti kertoo miten Jeesuksen kanssa kulki suuri joukko ihmisiä, joille Hän sanoi näin. "Jos joku tulee minun luokseni mutta ei ole valmis luopumaan isästään ja äidistään, vaimostaan ja lapsistaan, veljistään ja sisaristaan, vieläpä omasta elämästään, hän ei voi olla minun opetus lapseni".

Teksti sävähdyttää ja panee kyselemään miksi Herramme on näin ankara? Olihan perhe silloin tärkeä, niin kuin tänäkin päivänä – yhteiskuntamme perusta – niin kuin sanotaan. Hän ei sanonut, että hylkäämällä isäsi ja äitisi ja kaikki rakkaasi olet Hänen seuraajansa. Ei Hän tehnyt tyhjäksi rakkauden kaksoiskäskyn toista osaa "ja rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi." Ensimmäinen osa siitä kuuluu: "Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi. Tämä on suurin ja ensimmäinen käsky." Tätä Vapahtajamme tarkoitti.

Kukaan ihminen ei saa olla Jumalaa tärkeämpi. Kristinoppi kertoo meille saman. Elämämme tärkein, kallein asia on Jumalan ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen tunteminen ja Jumalan lapsiksi pääseminen. Meillä on myös muita asioita, jotka tulevat meille ensimmäiseksi elämässämme. Aikamme suosii rahaa, valtaa, kunniaa, yhteiskunnallista asemaa, tietoa jne. Jumala ei useinkaan mahdu tähän luetteloon. Kuitenkin ne ovat katoavia aarteita.

Virressä 384 lauletaan: "Eivät kestä aarteet maan, tieto, arvo, valtakaan", tai näin: "Tiedostamme, voimastamme täällä usein kerskaamme. Lahjaksi me Herraltamme kaiken saaneet olemme."

Meidän omatekoiset hengelliset haihattelumme voivat myös olla todellisen Jumalan tuntemisen esteenä. Sanoihan Apostoli Paavali olevansa mies, jolla oli jopa ylen määrin kerskaamista, oli tullut tehtyä yhtä jos toista. "Lainnoudattajana olin fariseus", mutta... "Kaiken tämän mikä oli minulle voittoa, olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi. Fil. 3:7.

Mitenkä on meidän kanssamme? Kuka tai mikä määrää elämäämme? Turhaan ei ole sanottu: "Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskasta tahtoaan, niin teille annetaan kaikki muukin.

Onnellinen kansa

"Onnellinen se kansa jonka jumala on Herra, kansa jonka Herra on omakseen valinnut." Ps. 33:11. Onnellinen Daavid ylistää onnelliseksi kansan, Israelin, jonka Jumala on omaisuuskansakseen valinnut. Samalla hän julistaa onnelliseksi kaikki muutkin kansat, jotka panevat toivonsa Herraan, kaiken Luojaan ja ylläpitäjään. Onko Suomen kansa onnellinen? Panemmeko toivomme Herraan? Ylistävätkö "hallitsijamme" meidät onnellisiksi? Kysymyksiin voi vastata myönteisesti, kun vertaamme itseämme moniin muihin kansoihin, joista tiedotusvälineet levittävät meille jatkuvasti tietoa. Tämä tieto kertoo meille karun todellisuuden siitä, että ihmishenki ei ole penninkään arvoinen. Mitä Kaikkivaltias Jumalamme tällä tarkoittaa, kun sallii kaiken tapahtua? Onko kysymys siitä, että meidän uskoamme koetellaan näiden ihmisten kautta. Meiltä kysytään liikuttaako meitä heidän kohalonsa?

Jos menemme oman kansamme keskuudessa pintaa syvemmälle, niin kohtaamme siellä toisenlaisen hädän. Arvojen maailma on romahtanut. Hyvinvointi olikin rakennettu tyhjän päälle. Samalla huomaamme sen, että olemme menettäneet mielenrauhamme. Kymmenen prosenttia kansalaisista saa todeta, että ilman heitäkin pärjätään. Ei sitten ole ihme, että on jouduttu paniikkiin, jota yritämme laukaista alkoholilla ja muilla huumeilla, rikoksilla ja omaehtoisella kuolemalla. Apostoli Paavali kirjoittaa Timoteukselle lopun ajan ihmisistä: ”Silloin ihmiset rakastavat vain itseään ja rahaa, ovat rehenteleviä ja pöyhkeitä, herjaavat, ovat vanhemmilleen tottelemattomia. He ovat kiittämättömiä, jumalattomia, rakkaudettomia, leppymättömiä, panettelevia, väkivaltaisia ja raakoja, kaiken hyvän vihollisia, petollisia, häikäilemättömiä ja järjettömiä. He rakastavat enemmän nautintoja kuin Jumalaa, he ovat ulkonaisesti hurskaita, mutta kieltävät uskon voiman.” (2. Tim. 3:5). Juudaksen kirje kuvaa asian näin: "Olemme osaamme tyytymättömiä valittelijoita, elämme himojemme vallas- sa. Puheemme ovat suurellisia ja omaa etua tavoitellen mielistelemme ihmisiä." Kuulostaa tutulta. Tämän syntilistan ääreltä löydämme jokainen itsemme. "Sillä jos väitämme, ettemme ole syntisiä, me petämme itseämme eikä totuus ole meissä."

Jumala on kuitenkin sanassaan luvannut antaa armon ja pelastaa langenneet katuivat yksilöt kuin kansatkin Kristuksen tähden. Riippuu meistä saako hän vaikuttaa meissä, panemmeko toivomme Herraan! Virsikirjassamme on virsi 434: "Kunnian Herraa palvelkaa kaikille siunaukseksi armoa vieden avaraa ihmisten vapaudeksi. Riemu on suuri taivaassa, tuhlaajalasten kotona, aina kun syntinen kääntyy." Rohkenenkin toivoa, että Suomen kristityt uskaltaisivat - uskonsuunnasta riippumatta - astua ulos ahtaista peräkamareistaan ja lähteä yhdessä julistamaan Jumalan armoa ja Herran otollista vuotta. Eloa on paljon.

Rakastakaa vihamiehiänne

"Kuinka kukaan koskaan voisi rakastaa tätä kurjaa maailmaa?" Näin lauletaan laulussa. Mitä me tähän vastaamme? Puhumme paljon siitä, että meidän tulee rakastaa toisiamme. Erittäin hyvä ja kaunis ajatus, mutta voisimmeko "rakastaa myös vihamiehiämme ja rukoilla vainoojiamme puolestta, jotta olisimme Taivaallisen Isämme lapsia?" Näin kuitenkin Vapahtajamme kehottaa meitä Vuorisaarnassa (Matt.5:44–45). Jeesus tekee jopa kiusallisen kysymyksen. Hän sanoo: "Jos te rakastatte niitä, jotka rakastavat teitä, minkä palkan te siitä ansaitsette? Eivätkö publikaanitkin tee niin?" Mil-laista oli publikaanin rakkaus? Raamattu selittää: Publikaanit olivat tullien ja verojen kerääjiä, jotka palvelivat vallanpitäjiä omaksi edukseen. Näinkö mekin? Juutalaisuudessa oli erilaisia oppeja. "Silmä silmästä, hammas hampaasta", "Rakasta lähimmäistäsi, vihaa vihamiestäsi". Jeesus kumosi nämä opit ja vetosi itse Jumalan rakkauteen, joka ilmestyi siinä, että Hän uhraisi oman Poikansa ja antoi näin meidän vihollisuutemme itseään kohtaan anteeksi. Hän rakasti meitä. Sana sanoo: "Ja tämä on hänen käskynsä: "Meidän tulee uskoa Hänen Poikaansa, Jeesukseen Kristukseen ja rakastaa toinen toistamme (myös niitä, jotka ovat vihamiehiämme) niin kuin Hän on meitä käskenyt." Vastaus alussa esitettyyn kysymykseen, kuka siis rakastaa tätä kurjaa maailmaa on: Jumala. "Siinä on rakkaus - ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että Hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi." Rakkaus ei ole ihmisestä, rakkaus on Jumalasta. Meidät on asetettu heijastamaan sitä kanssaihmissiimme. Laulussa sanotaan: "On vaikeata rakastaa vaan oppivani soisin." Oli miten oli, totta on kuitenkin sana: "Jumala on rakkaus."

Valon Airut

Adventtiaika ajoittuu vuoden pimeimpään aikaan, ennen valon juhlaa, joulua.

Olen monesti miettinyt miksi kirkkovuotemme alkaa näin. Mielessäni kaikuvat Hoosianna - huudot. Näen palmunoksat ja tielle levitetyt vaatteet, eli kuvan siitä, kun Jeesus ratsasti aasilla, suuren suosion saaneena, Jerusalemiin. Vaan mitenkäs kävi? "Suosio satojen ihmisten vaihtuu jo syytökseen".

Vapahtajamme tie kulki kärsimykseen. Tie oli uhrin tie. Se oli myös sovituksen tie. Niinpä aikaa ensimmäisestä adventista jouluihin kutsutaan pienen paaston ajaksi. Adventtivirusista on löytynyt vastaus moneen kysymykseen. Ensinnäkin odotamme Jeesuksen syntymän juhlaa. "Me odotamme Jeesusta, seimessä nukkuvaa".

Toiseksi odotamme Vapahtajan syntymistä omaan elämäämme, mistä virsi 7:4 sanoo: "Oi Jeesus armon tuoja, nyt sydän avaja, Ja uuden mielen luoja, tie itse valmista." Kolmanneksi löytyy näkökulma Jeesuksen toiseen tulemiseen. Virsi 6:6 kuvaa sen näin. "Hän saapuu kunniassansa, maan Herra ja taivasten. Jo taipuvat kaikki polvet, luona Kristuksen istuimen".

Varsinaisen adventtilöydön löysin virrestä 12. Kutsun häntä, josta siinä kerrotaan valon airueksi. Jeesus todisti tästä miehestä: "Hän oli palava ja loistava lamppu, mutta te tahdoitte vain hetken iloitella hänen valossansa". Mitä tämä mies sanoi itsestään? "Minä olen huutavan ääni korvessa: Tehkää tie tasaiseksi Herralle". Hän todisti myös, että hänen jälkeensä oli tuleva toinen, jonka kengänpaulaa hän ei ollut arvoinen päästämään, tai osoittaen Jeesusta sanoi: "Katso Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin". Mies, joka totesi: "hänen, Kristuksen tulee kasvaa ja minun tulee vähetä. Tämä mies oli Johannes nimeltään. "hän kastoi, kulki, vain talja vaatteenaan". "Pois laaksot, kukkulat, pois vääryys, väkivalta, tiet tehkää avarat". "Pois epäusko, mielenne muuttakaa, palvelkaa yksin Herraa, älkää mammonaa". "Nyt keskenämme, myös leipä jakakaa, ihminen ihmiseltä, Jumalan lahjat saavat". "Kuuleeko kansa, saat kutsun elämään, kun saapuu kuninkaasi, Messias nimeltään. Vain hän on Herra, hän kutsuu elämään". Näin virsi 12, voit itse lukea sen virsikirjastasi kertoo Jeesuksen - maailman Valon airueen - tehtävästä täällä maan päällä.

Ehkä emme tunne Johannes Kastajaa tältä kantilta, mutta tokihan tiedämme, miten hänen kävi, kun hän puhui totuuden sanoja vääryyttä vastaan. Johannes oli palava ja loistava lamppu maailman pimeydessä, todellinen valon airut, todellinen adventin valo, joka sanoi: "Katso Jumalan Karitsa".

Elävä toivo

Abraham toivoi, vaikka toivoa ei ollut. Tämän päivän ihminen toivoo myös kaiken kaaoksen keskellä. Ilman toivoa meillä ei varmaan olisi elämääkään, uskon niin. Mitä me sitten toivomme? Mikä on meidän toivomme sinetti? Käsittääkseni toivo perustuu aina lupaukseen. Toiveemme ilmituominen on tärkeää, sillä ilman sitä ei kukaan tiedä, mitä tarvitsemme. Näin on tässä ihmisten keskeisessä elämässä.

Myös Jumalalle meidän tulee puhua toiveistamme rukouksessa. Miksi? Jumalahan tietää tarpeemme ja toiveemme paremmin kuin me. Kuitenkin Hän odottaa lähestymistä puoleensa voidakseen auttaa meitä. Se on luottamuskyseminen. Sana sanoo, että Herra on kristityn toivo. Meidän ei tule asettaa toivoksemme ja turvaksemme rikkautta, omaa voimaamme tai muita ihmisiä. Yksi tälle päivälle annettu Raamatun teksti kuuluu näin: " Herra elää! Kiitetty olkoon puolustajamme, ylistetty Jumala, minun turvani" (Ps. 18:47).

Sana antaa myös kehotuksen olla toivossa iloiset. Mikä sellainen toivo on? Olemmehan usein toivossa vihaiset, kun meitä koetellaan monin tavoin. Vapahtajaan uskovia kehoitetaan riemuitsemaan siitä toivosta, että pääsemme Jumalan kirkkauteen. Se ei tapahdu itsemme tai uskomme "erinomaisuuden" tähden vaan Kristuksen sovitustyön ansiosta. Hän on avannut meille pääsyn tähän armoon. Siksi toivo ei saata meitä häpeään. Jumala on luvannut tämän kaiken meille sanassaan, Hän ei valehtele. Ja mikä parasta, kutsu uskomaan ja toivomaan on annettu kaikille ihmisille maan päällä, niillekin, jotka ovat joutuneet täydelliseen epätoivoon. Voit siis sanoa virren sanoin: "Mua auta Herra, mä toivon vaan, vaik' ei ois toivoa ollenkaan". Ja Herra vastaa: "Älä pelkää, minä olen jo auttanut sinua".

Rukous

Tutkimuksen mukaan noin yhdeksänkymmentä prosenttia meistä suomalaisista rukoilee ainakin joskus. Luku on sama kuin kirkkoon kuuluvien luku tällä hetkellä. Kuitenkin näyttää siltä, että rukoileminen on meille useimmille hyvin väkinäistä ja vaikeaa, jos sitä pyydetään tekemään julkisesti. Emme toimi kuten esim. muslimit, jotka rukoushetken tullen jättävät hommat kesken ja lähtevät rukoushetkeensä. Meillä kristityillä on oma tapamme rukoilla. Raamattu on muovannut suhtautumistamme rukoukseen, samalla kun se on opettanut meitä sanallisesti rukoilemaan. Vanhasta Testamentista, 4. Moos. 6:22–27, löytyy Herran siunaus, itsensä Herran opettama siunaus, joka annettiin Moosekselle, kun Herra käski siunata Israelia. Tämä siunaus kuuluu tänäkin päivänä kirkkojemme, hengellisten yhteisöjemme, kotiemme, meidän kaikkien perusrukouksiin samoin kuin Isä meidän rukous. Jeesus opetti tämän rukouksen opetuslapsilleen. Tämä on täydellinen rukous ja aina käypä, jos tuntuu siltä, että ei tiedä eikä osaa mitään rukoilla. Saatesanoiksi tälle rukoukselle Jeesus antoi oppilailleen muutaman hyvän neuvon. "Kun rukoilette, älkää tehkö sitä tekopyhien tavoin". "Kun sinä rukoilet, mene sisälle huoneeseesi, sulje ovi ja rukoile sitten isääni, joka on salassa".

"Rukoillessanne älkää hokeko tyhjiä niin kuin pakanat". Jeesus kehottaa meitä rukoilemaan hengessä ja totuudessa, sillä "Jumala on henki, ja siksi niiden, jotka Häntä rukoilevat, tulee rukoilla hengessä ja totuudessa". Mitä tarkoittaa hengessä ja totuudessa? Ihminen, joka Jeesuksen sovitus-työhön turvaten voi sanoa olevansa Jumalan lapsi, on saanut Hengen, Jumalan lapseuden Hengen, joka antaa lapsen oikeuden rukoilla Isää Jumalaa. Hän voi luottavaisesti sanoa "Abba! Isä!" Totuus puolestaan on se, mikä tulee syvältä sydämen sopukoista, omantunnon ääni, joka ilmaisee meille mikä on totta ja oikeaa.

Rukouksessa sydän puhuu Jumalalle ja Jumalan Henki vastaa. Edellinen ajatus herättää varmaan kysymyksen, miten on niiden laita, jotka eivät kenties tunnekaan Jumalaa rakkaana isänään? Miten heidän käy, kuuleeko Jumala heidän rukouksensa? Kyllä kuulee ja on kuullut jo. Halu ja tahto rukoilemiseen ovat Jumalan työtä meissä, sen on Pyhän Hengen suorittamaa työtä. Kirkoissamme joka Jumalanpalveluksessa luettu synnintunnustus on rukous, jonka Herramme ottaa mielellään vastaan ja vastaa siihen välittömästi. Synninpäästö, jonka kuulemme alttarilta, on Jumalan lupaus ja pätevä. Riippuu vain meistä onko rukouksemme ollut vilpityn ja otamme synninpäästön todesta, Jumalan sanana. Jumalanpalveluksemme on suurelta osaltaan rukousta, 'Virret ovat sitä siinä kuin luetut rukouksetkin. Kiitos, ylistys ja kunnia kohtaavat toisensa. Niihin liittyy katumus ja synninpäästö, rukous yhteisten asioiden puolesta, Isä meidän ja Herran siunaus.

Jos yksin rukoileminen on vaikeaa, voit tehdä sen seurakuntasi kanssa. Emme saa unohtaa myös sitä rukousta, jota ihmiset tekevät omissa kammioissaan kenenkään tietämättä. Se on huutoa Jumalan puoleen omien rakkaitten, isänmaan ja koko maailman puolesta. "Tulee aika - ja se on jo nyt - jolloin kaikki oikeat rukoilijat rukoilevat Isää hengessä ja totuudessa. Sellaisia rukoilijoita Isä tahtoo". Miksi kirjoitin tästä aiheesta? Yritin päästä siitä monesti pois ja etsiä uutta aihetta. En päässyt. Vastaani tulivat 18.5. merkitylle päivälle annetut sanat: "Tuo kaikki hankkeesi Herran eteen, niin suunnitelmasi menestyvät" (Sananl. 16:3), ja "Vanhurskaan rukous on voimallinen ja saa paljon aikaan" (Jaak. 5:16).

Ensi sunnuntai on Rukoussunnuntai. Voisimmeko pyhittää (lue erottaa) sen päivän hiljaisuudelle Jumalan edessä, ja kuunnella mitä asiaa Hänellä on meille? Jäädään kuulolle.

Kirkastettu Kristus (Joh.17:1-6)

Erästä papista sanottiin, että hänellä oli taito kirkastaa ristiinnaulittua Kristusta niin että ihmiset alkoivat kysellä, josko hekin voisivat oppia tuntemaan tuon ihmeellisen Vapahtajan. Kyllähän he Jumalasta tiesivät kaikenlaista, mutta että heillä, ihan jokaisella, oli myös Vapahtaja, joka antoi heille synnit anteeksi, elämän ja autuuden, se oli jotakin uutta. Jeesuksella ja Jumalalla oli myös yhteinen projekti, sanoihan Jeesus: "Isä, hetki on tullut. Kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut." Kun tämä kirkastuminen tapahtui Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle niin he pelkäsivät, vaikka Pietari oli hetkeä aiemmin esiintynyt hyvin mahtipontisesti ja ehdottanut majan rakentamista Jeesukselle, Moosekselle ja Eliaalle.

Tuo taivashetki oli ollut niin mahtava, että tuntui tarpeettomalta palata arkeen, siinä oli hyvä olla pyhien joukossa. Oli kuitenkin yksi asia: Jumala kehotti kuulemaan Jeesusta, joka oli Hänen rakas poikansa, johon hän oli mieltynyt. Se kuulosti, jos ei nyt ihan uhkaukselta, niin ainakin vaatimukselta.

Me emme tässä muodossa tapaa Jumalaa ja Jeesusta, mutta hetki jolloin armo kirkastuu meille, on myös tavallaan pelottavakin hetki. Olisi niin mukava nauttia armon auringosta ystävien seurassa ja unohtaa koko paha, kavala maailma. Vaan Jeesus huuteleekin jo matkan päästä: "Tule tänne, minun tyköni, heittäydy vaan rohkeasti käsivarsilleni, minä otan kiinni." Tilannehan on suorastaan vaarallinen. Emmimme, uskaltaako sitä niin vain hypätä tuntemattomaan? Voiko sitä niin vaan lähteä seuraamaan Ristin Miestä? Vapahtaja on kärsivällinen. Hän odottaa, kunnes yhtäkkiä huomaamme hyppäävämmä. Putoamme, allamme on vaarallinen rotko, mutta kas ihmettä, silloin putoammekin Vapahtajan syliin, olemme turvallisissa käsissä.

Nyt meillä on puolustaja Isän luona ja osuus ikuisen elämään, joka on sitä, että tunnemme ainoan todellisen Jumalan, ja hänet jonka Jumala on lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen. "Perustus on laskeutu, ja sen on Jeesus Kristus. Muuta perustusta ei kukaan voi laskea."

Ylistä ja kiitä! Ps 145

”Kaikki sinun tekosi ylistävät sinua, Herra, ja sinun hurskaasi kiittävät sinua!” Daavidin ylistyslaulu (Ps. 145:10), kehottaa meitä kaikkia ylistämään joka päivä Herraa, koska hän on suuri ja ylistettävä. Jumala on suuri ja hänen tekonsa ovat ihmeiset polvesta polveen.

Jumala on suuri ja hänen tekonsa ovat valtavat ja pelottavat. Kiittää saamme Herran hyvyyden runsaudesta. "Anteeksiantava ja laupias on Herra, hän on kärsivällinen. Herra on hyvä kaikille. Hän armahtaa kaikkia luotujaan". "Elävät kaikki syöttää hän ja juottaa, kaarneenkin poika hoivaajaansa luottaa". Paljon on aihetta kiittää. Entäpä, jos emme kiitä emmekä ylistä? Sanasta löydämme vastauksen: "Vaikka he - siis ihmiskunta - ovat tunteneet Jumalan, he eivät ole kunnioittaneet ja kiittäneet häntä Jumalana, vaan heidän ajatuksensa ovat käyneet turhanpäiväisiksi ja heidän turhanpäiväinen sydämensä on sovi" (Room. 1:28).

Nyt olisi omavanhurskaudella oivallinen tilaisuus nostaa päätään ja sanoa, että sellaisia ne ovat rosvot ja roistot, pomminheittäjät ja kavaltajat ja vieläpä kiittää Herraa siitä, että en ole kuin nuo toiset.

Luen edelleen Roomalaiskirjettä. Sana osoittaa kuitenkin sen tosiasian, että ei ole yhtään vanhurskasta, ei ymmärtäväistä, ei ole ketään, joka etsii Jumalaa omasta halustaan. Kaikki ovat poispoikenneet. Siksi on Jumalan suurta viisautta, että laki tuomitsee meidät. "Lain tehtävänä on opettaa mitä synty on".

Takaisin aiheeseen. Miten sitten kiitän ja ylistän Herraa, jos minulla ei ole siihen edellytyksiä? Ei ole muuta kuin pelkkää syntiä, olen täysin turmeltunut ihminen.

Luen edelleen: ”Autuas se, jonka pahat teot on annettu anteeksi, jonka synnit on pyyhitty pois.” Jatkan lukemista: ” Meistä ei ollut itseämme auttamaan, mutta Kristus kuoli jumalattomien puolesta, kun aika koitti”. Siinä se on! Kristus kuoli, sovitti, vieläpä palasi Isän luo taivaaseen puolustamaan meitä. Eikä ainoastaan puhumaan puolestamme, vaan hän on myös meidän kiitoksemme ja ylistyksemme. Hän on voima, joka saa meidät kääntymään pois pahoilta teiltämme. Hän saa meidät antamaan ylistyksen ja kunnian Jumalalle. "Silloin en elä enää minä, vaan Kristus minussa". "Minä teettekin, sanoin tai teoin, tekkää kaikki Herran Jeesuksen nimessä kiittäen hänen kauttaan Jumalaa, Isäämme".

On uskomisen arvoinen juttu!

Kristuksessa rauhamme

Olemme jälleen siirtyneet uuteen vuoteen, jota toivomme voivamme elää paremmin kuin edellistä, mennyttä vuotta. Arvelen, että joka puolella maailmaa toivotaan maailmanrauhaa, rauhaa jota ei kuitenkaan näytä saavutettavan millään lupauksilla eikä puheilla. Kuitenkin rauha on nytkin todellisuutta ja mahdollinen.

Jeesus lupasi opetuslapsilleen, että hän jättää heille rauhansa, eikä vaan heille, vaan myös kaikille niille, jotka heidän sanansa kautta tulevat tuntemaan Jeesukseen ja uskomaan häneen. Moni kysyy, miksi on niin tärkeää tuntea Jeesus ja uskoa häneen. Eikö riitä, että tietää Jumalan olevan olemassa? Tämä on hyvä kysymys, sSanoohan Hepr. 11:6 asiasta näin: "Ilman uskoa ei kuitenkaan kukaan ole Jumalan mielen mukainen. Sen, joka astuu Jumalan eteen, täytyy uskoa, että Jumala on olemassa." Entä sitten Jeesus, joka syntyi jouluna, kuoli pitkäperjantaina, nousi kuolleista pääsiäisenä, astui ylös taivaaseen ja istuu Isän, Kaikkivaltiaan oikealla puolella ja jonka jalkojen alle Jumala on alistanut kaiken?

Sana sanoo, että Jumalan tykö ei voi tulla mitään epäpyhää ja saastaista. Koska ihmiskunta on kuitenkin perisyntien ja turmeluksen alainen, täytyi Jumalan hoitaa asia ihmiskunnan puolesta uhraamalla oma poikansa. Siinä on Kristuksen suuri salaisuus. "Jumala itse teki Kristuksessa sovinnon maailman kanssa, eikä lukenut ihmisille viaksi heidän rikkomuksiaan; meille hän uskoi sovituksen sanan." Kristuksen seurakunta on siis Kristuksen lähettiläs ja Jumala puhuu tämän seurakunnan kautta pyytäen Kristuksen puolesta: "Suostukaa sovintoon Jumalan kanssa."

Aloitin kirjoitukseni mainitsemalla rauhasta, jota ei ole ja rauhasta, joka on mahdollinen yhden välimiehen, Vapahtajamme välityksellä. "Sillä ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi kaikkien puolesta."

Hänessä meillä, koko ihmiskunnalla, on rauhamme. "Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjelevasydämemme ja ajatuksemme Jeesuksessa Kristuksessa." Kun tämä rauha toteutuu, silloin "Istumme yhdessä lehväin alla, kansat eivät pelkää toisiaan. Auroiksi miekat taotaan, rauha ei pääty milloinkaan."

Kilvoituksesta

Veisaamme virressä: "On täällä nyt taistelu, kilvoitus, työ". Tämän päivän ihmiselle sana kilvoitus saattaa olla outo. Menneinä vuosina vanhat, kristillisessä uskossaan koetelleet ihmiset puhuivat aina kilvoittelusta. Mitä on kilvoittelu? Katekismuksesta löytyy selitys. Kristinoppimme selittää asian näin: "Kristityn elämässä on rauhaa ja iloa, mutta myös uskon heikkoutta, kiusauksia ja ahdistuksia: Jumala kuljettaa omiaan ristin kaitaa tietä. Kärsimyksillä hän tahtoo koetella heidän uskoaan, pitää heitä nöyryydessä ja vetää heitä yhä lähempään yhteyteen kansaan. Usein Jumala myös katsoo lapsensa arvollisiksi kärsimyksillään todistamaan uskostaan. Kun kristitty pysyy Jumalan käsissä, niin hänen elämänsä kannattaa yhä syvenevä luottamus siihen, että Herra johdattaa kaiken hänen parhaakseen. Hänen sydämensä täyttää nöyrä kiitollisuus siitä, että Jumala jaksaa häntä, arvononta, hoitaa lapsenaan. Yhä elävämmäksi hänelle käy myös tulevan kirkkauden toivo. Valvoen ja rukoillen hän odottaa pelastuksen lopullista täyttymystä".

Eräs koeteltu kristitty, Maria, ilmaisee asian näin: "Kun on oikein vaikeaa, tarraa kaksin käsin kaikkiin" Herran lupauksiin, Huudan kuin Jaakob; en päästä sua, ennen kuin mua, käyt siunamaan". Heta, hänkin uskossaan koeteltu äiti ilmaisee asian näin: "Jos Herra katsoo minut arvolliseksi kärsimään, niin uskon, että hän myös suo lohdutuksen aikanaan". Apostoli Paavali kirjoitti nuorelle Timoteukselle: "Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus, tartu kiinni iankaikkiseen elämään" (1. Tim. 6:12) ja Pietari kehottaa samassa hengessä muukalaisia, hajallaan asuvia kristittyjä, riemuitsemaan, vaikka he joutuvat kestäämään ja kärsimään murhetta moninaisissa kiusauksissa, "sillä te saavutatte uskon päämäärän, sielujen pelastuksen" (1. Piet. 1:6,9).

Meillä on elävä Jumala, kuoleman voittanut, kuolleista ylösnoussut Vapahtaja. Kuka tai mikä voi erottaa meidät Jumalan rakkaudesta, joka tuli ilmi Jeesuksessa Kristuksessa? Saamme ihan turvallisesti luottaa siihen, että hän, joka on aloittanut meissä hyvän työn, on sen myös loppuun vievä. Jumala ei ole niin kuin me ihmiset, hän ei katso henkilöön. Meitä ei pelasta se mitä olemme, vaan se keneen luotamme. "Hän joka tietä kutsuu ja on uskollinen". Tess. 5:24.

Sakkeus ja Jeesus

Kertomus ja laulu Sakkeuksesta, pienestä miehestä, joka kiipesi Viikunapuuhun, "että Jeesuksen näkisi", on meille monelle tuttu (Luuk. 19: 110). Raamattu kertoo, että hän oli publikaanien esimies ja hyvin rikas. Publikaanit olivat veronkantajia, jotka olivat roomalaiselta miehittäjävallalta vuokranneet oikeuden kantaa tieveroa. Asema houkutteli väärinkäytöksiin, lisäksi he palvelivat vierasta valtaa. Siinä kaksi syytä, miksi juutalaiset halveksivat näitä maanmiehiään.

Sakkeus oli kuullut Jeesuksesta ja hänen ihmeistään. Niinpä hän päätti ottaa selvää, mikä mies Jeesus oli. Missä Jeesus liikkui, siellä oli aina paljon kansaa. Sakkeus pienen kokonsa vuoksi jäi väenpaljoudessa taka-alalle. neuvokas kun oli, hän keksi hyvän keinon. Hän juoksi jonkin matkaa edelle joukkoa ja kiipesi metsäviikunapuuhun. Sieltä oli hyvä seurata tilannetta. Kukaan ei ollut tiellä, kenties ei nähnytäkään häntä. Paikka tuntui turvalliselta, sieltä oli hyvä tähyillä tielle.

Kun Jeesus ohitti paikan, hän yllättäen huudahti: "Sakkeus, tule kiireesti alas, tänään on minun määrä olla vieraana kodissasi." Sakkeus tuli iloiten alas ja otti Jeesuksen vieraakseen. Ihmiset paheksuivat tätä sanoen: "Syntisen miehen talon hän otti majapaikakseen." Sakkeus sanoi kaikkien kuullen: "Puolet omaisuudestani annan köyhille ja keneltä olen liikaa kiskonut, sille maksan nelinkertaisesti takaisin." Sen kuultuaan Jeesus sanoi häneen viitaten: "Tänään on pelastus tullut tämän perheen osaksi. Onhan hänkin Abrahamin poika. Juuri sitä, mikä on kadonnut, Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan." Meidän aikanamme Jeesus ei enää kulje nähtävänä tavalla pitkin teitä ja katuja. Kuitenkin häntä etsitään nytkin, mitä erilaisimmista paikoista.

Kenties kesän hengelliset juhlat ovat niitä paikkoja, missä nykyajan Sakkeukset toivovat kohtavansa Herran. He kulkevat joukon mukana ja odottavat edes pientä hipaisua. Ehkä joku kuulee mainittavan nimensä: "Tule ystävä, haluan tulla kotiisi, sopiiko?" Seuraa hämmennys, mutta myös ilo. Siitä pitää kertoa julkisesti. Aikamme fariseukset kuulevat uutisen. Ovatko he iloisia? Ollaanko iloisia siitä, että Herra on ottanut syntisen talon majapaikakseen? Tämä on avoin kysymys. Kuitenkin, "Riemu on suuri taivaassa, tuhlaajalasten kotona, aina kun syntinen kääntyy." Kertomus Sakkeuksesta ja Jeesuksesta on oiva esimerkki siitä, miten Herra toimii. "Etsivä löytää ja kolkuttavalle avataan.

Koettelemukset ja usko

"Nyt ihmettelen tässä, Sä kuinka elämässä lastasi talutat." Tämä iltavirren säe pukee sanoiksi sen tunteen johon joutuu palaamaan joka päivä. Kuinka on mahdollista että tässä elämän tuoksinassa, missä elämme, on mahdollista yleensä selvitä? Sanonta: "Kaikki mikä ei tapa, tekee meidät vahvemmiksi", lienee samaa tarkoittava kuin Jaakobin ensimmäisen luvun sanat. "Veljeni, pitääkö pelkkänä ilona niitä monenlaisia koettelemuksia joihin joudutte." Miksi pitää iloita koettelemuksista? Jaakob vastaa: "Tehän tiedätte, että kun uskomme selviytyy koetuksesta, tämä kasvattaa teissä kestävyyttä ja kestävyys johtakoon täydelliseen tulokseen, jotta olisitte täydellisiä ja eheitä, ette vajaita miltään kohden." Vieläpä luvataan: "Autuas se, joka koettelemuksessa kestää. Sen kestätyään hän on saava voitonseppeleeksi elämän. Jumala on luvannut sen niille jotka häntä rakastavat."

Emme varmaan koskaan ymmärrä kärsimyksen ja koettelemuksen koko sanomaa. Emme ymmärrä miksi elämä on niin kovaa. Jumala on rakkaus. Olisi tietysti helppoa sanoa, että Jumala rakkaisee meitä kun olemme niin pahoja. Jos niin olisi, luulenpa että meistä ei kukaan kestäisi. Senhän sanoo synnintunnustuksemmekin. Jumalan tahto on että pelastuisimme iankaikkiseen elämään. Mikä on siis se viesti mitä koettelemus meille kertoo? Olisiko se tämä: Jumala on kykenevä pitämään huolen luoduistaan, tuntuu miltä tuntuu. Ehkä olisi syytä taas kerran lukea Jobin kirja ja todeta kuin Job: "Nyt minä ymmärrän, että kaikki on sinun vallassasi, eikä mikään suunnitelmasi ole mahdoton sinun toteuttaa."

Eiköhän liene niin, että ihminen itse on itsensä pahin vihollinen. Jo syntiinlankeemus osoitti sen, että ihminen halusi Jumalaksi. Hänhän halusi olla niin kuin Jumala. Puraisu kielletystä hedelmästä oli majesteettirikos. Paratiisin täyshoito päättyi siihen ja ihminen sai lähteä katselemaan leipäänsä muualta ja vielä otsa hiessä. Joutuipa Jumala vielä katumaan että oli tehnyt koko ihmiskunnan. Niinpä hän päätti hävittää sen. Armon sai vain Nooa perheineen. He pelastuivat arkissaan eläimien, koska tottelivat Jumalaa ja tekivät hänen neuvonut mukaan. Meille on myös valmistettu armon arkki. Jumala tietä mikä ihminen on. Hän on syntinen hamasta äitinsä kohdusta aina kuolemaansa saakka. Koska Jumala itse lupasi, ettei hän enää hukuta ihmiskuntaa, niin hänen piti sovittaa maailma itsensä kanssa. Jumala tuli ihmiseksi Kristuksessa. Hän joka oli itsekin kaikessa kiusattu, tosin ilman syntiä, tuli meille Auttajaksi, Vapahtajaksi. Siksi meillä on apu kaikkiin koettelemuksiin ja kiusoihin nyt jo täällä maan päällä.

On hyvä muistaa sanat, jotka ovat Pietarin kirjeessä: "Siksi te riemuitsette, vaikka nyt jouduttekin jonkin aikaa kärsimään monenlaisissa koettelemuksissa. "Kultakin koetellaan tulella, ja onhan teidän uskonne paljon arvokkaampaa kuin katoava kulta. Koettelemuksissa teidän uskonne todetaan aidoksi ja siitä koituu Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä ylistystä, kirkkautta ja kunniaa." Usko on Jumalan teko meissä ihmisissä. Ei sitä tarvitse hävetä tai vähätellä.

Itse Kristus on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi. Voimme laulaa aloittamamme virrensäkeen lopunkin: "Suot armolahjasi, hellintä hoitoasi ja joka päivä armahdat."

Valmistakaa tie Herralle

Oli mies, Johannes nimeltään. Hänestä Raamattu käyttää mm. nimitystä "Sanansaattaja" tai "Tienraivaaja." Hänessä toteutui profeetta Jesajan ennustus: "Ääni huutaa autiomaassa: Raivatkaa Herralle tie, tasoittakaa hänelle polut". Jokainen tien tekijä tietää että tien raivaaminen on totista työtä. Siinä tarvitaan voimaa ja pitkäjännitteisyyttä, dynamiittia ja isoja koneita. Johannes ei toki tehnyt tavallista maantietä, vaan hänen pioneeritehtävänsä oli muokata ihmisiä vastaanottamaan Jeesusta, Kristusta, Vapahtajaa. Siihen tarvittiin myös voimaa jota Johanneksella ei inhimillisenä ihmisenä ollut, mutta Raamattu kertoo mikä oli hänen voimansa salaisuus. "Hän oli täynnä Pyhää Henkeä jo äitinsä kohdusta asti ja Herran käsi oli hänen yllään." Vielä sanottiin että "yksikään naisesta syntynyt ei ole ollut Johannes Kastajaa suurempi." Hän saarnasi parannusta ja parannuksen tuovaa elämää. "Tehkää hedelmää jossa kääntymyksen näky." Lause oli tarkoitettu lähinnä omavanhurskaille, eli niille, jotka elivät lain mukaan ja näin luulivat täyttävänsä Jumalan tahtoa. Lause on kuitenkin ajankohtainen tänäänkin meille sanottuna.

Vapahtaja tuli, näki ja voitti, joskin kärsimyksen ja ankaran ristinkuoleman kautta. Niinpä Johannes kohtasi suurempansa. Hän yksinkertaisesti totesi, että hänen tulee vähetä ja Kristuksen kasvaa. Vaikka hän siis oli naisesta syntyneistä suurin, niin Raamattu kertoo meille mielenkiintoisen asian: "Kaikkein vähäisin joka on taivasten valtakunnassa, on suurempi kuin hän", siis uskon kautta Jeesuksen. Hän on se dynamiitti ja voima, joka antaa syntiselle synnintunnon, mutta myös parannuksen armon. Hän on meidän vanhurskaudemme ja pyhityksemme. Siksi on tärkeää että pyydämme Jeesusta perkaamaan "synnin saasta sielustani", kuten virsi 9 sen ilmaisee.

Pyydän, että tutustuisit virteen, ellei se ole sinulle jo tuttu. "Kuule harras pyyntöni: Jeesus, tule luokseni! Vapahtaja tulee kuten ennenkin, nöyränä ja hiljaisena ja kehottaa meitä antamaan kunnian Jumalalle. Hän on yksin sen arvoinen. Joulua odotellen:

Minä en jätä enkä hylkää sinua

Nämä Herran sanat Joosualle Nuunin pojalle, Mooseksen apulaiselle, tulivat mieleeni kun eräs mieltäni vaivannut asia selvisi minulle positiivisella tavalla. Jostain syystä en ollut saanut kirjettä, jossa ilmoitetaan näistä Sanan äärellä -palstan kirjoitusvuoroista.

Rehelligesti asian ilmaistaakseni olin pettynyt ja ajattelin itsekseni, että minua ei enää haluta kirjoittamaan palstalle. Koska olin omien henkilökohtaisten asioiden vuoksi poissa kotoa, en oikein voinut käydä asiaa selvittämässä ja puhelinsoittokaan ei tullut mieleeni. Miten ollakaan, Herra hoiti tämän asian erään muun asian yhteydessä ja huomasin vuoroni olevan lähempänä kuin arvasin. Tämä asia opetti minulle paljon ja se sen tarkoitus olikin. Meidän suhteemme Jumalaan on paljolti samankaltainen.

Kun elämässämme on aikoja, jolloin emme kuule tai näe Herran puhuvan tai näyttävän meille johdatustaan selvästi, joudumme epävarmuuteen ja sanomme että Herra on hylännyt meidät ja kenties ajattelemme itsekin, ettei Jumalaankaan voi luottaa. Arvelumme perustuu usein siihen, että olemme pettyneet omissa ihmissuhteissamme elämämme aikana ja kuvittelemme että Jumalakin on samanlainen kuin ihmiset. Jumalan sana opettaa meille kuitenkin, että Jumala ei ole ailahtelevainen kuten me ihmiset, vaan hän on sama eilen, tänään ja huomenna. Siksi voimme omistaa ne lupaukset, jotka annettiin Joosualle ensin Mooseksen suulla ja sitten itse Herran sanana, kun Joosua joutui viemään Israelin kansan Luvattuun maahan.

Mooses sanoi muun muassa näin: "Olkaa rohkeita, älkää pelätkö, älkääkä säikkykö noita kansoja, sillä Herra teidän Jumalanne kulkee teidän kanssanne. Hän ei jätä teitä yksin eikä hylkää teitä" (5. Moos. 31:68). Herran sana Joosualle oli samansisältöinen: "Koko elinaikanasi ei kukaan voi sinua vastustaa. Minä olen sinun kanssasi, niin kuin olin Mooseksen kanssa. Minä en jätä enkä hylkää sinua" (Joos. 1:5). Samanlainen lupaus löytyy vielä 1. Aikak. 28:20 kohdasta: Kuningas Daavid sanoi pojalleen Salomonille: "Ryhdy rohkeasti ja päättäväisesti työhön! Älä pelkää äläkä lannistu, sillä Herra Jumala, minun Jumalani, on kanssasi. Hän ei jätä eikä hylkää sinua, vaan auttaa sinua saamaan päätökseen kaikki Herran temppeleissä tehtävät työt."

Oletko sinä kenties ihminen, jolle Herra on antanut tehtäväksi rohkaista ja vahvistaa kanssakuljoitiasi? Arvaanpa että tulet itsekin hoidetuksi siinä vuorovaikutuksessa, johon suostut Herran ohjaamana. Me tarvitsemme toisiamme ja avointa vuorovaikutusta. Siksihän olemme tänne syntyneetkin. Sanonta: "Ei yksinäinen puu pala pesässä", pitää paikkansa varsinkin hengellisessä elämässä. Leena Impiö on ilmaissut sen virressä 464 näin: "Kuin oksat vihannoivat vain puussa pysyen, niin toisten kanssa yhteen on luotu ihminen."

Jumalan rakkaus ja huolenpito meitä ihmisiä kohtaan velvoittaa meitä huolehtimaan ja rakastamaan lähimmäisiämme lähellä ja kaukana. Se on tosin hiljaista ja pyyteetöntä työtä jossa vasemman käden ei tule tietää, mitä oikea tekee. Se on iloista työtä silloin, kun Herra saa sen tehdä elämämme kautta.

Kiitosvirsi Jumalalle

Kesän aikana vietetään paljon häitä ja solmitaan monenlaisia liittoja. Toiset liitoista kestävät, toiset eivät. On kuitenkin yksi liitto joka kestää. Se on Jumalan armoliitto ihmisen kanssa.

Vuonna 1735 solmittiin Oulussa eräs avioliitto. Elsa Christina Holmsten ja postimestari Wacklinin poika, josta tuli isänsä jälkeen myös postimestari, solmivat silloin avioliiton. Miksi kerron siitä? Tietolähteet kertovat, että silloin syntyi yksi virsikirjamme merkittävimmistä virsistä, virsi 307, "Kiitos olkoon Jumalalle". Elsa Holmsten veljineen ja postimestari Wacklinin nuoret olivat tulleet pietistisen herätyksen piiriin ja herätystä seurannut aika oli hengellisesti niin kiihkeä, että Elsakin oli saanut muutaman viikon vankeustuomion, koska oli osallistunut seurojen pitoon.

Tuohon aikaan ainoastaan kirkko sai järjestää kokoontumisia Jumalanpalvelusten muodossa. Edellä mainitun runon syntyäikaan Elsa oli kuitenkin vapaa ja onnellinen nuori rouva ja oli häämällä Oulusta Tukholmaan. Matka tehtiin laivalla tuon ajan tyyliin. Runossa on runoilija nähnyt ikään kuin sielunsa silmin kristityn vaelluksen kehdosta hautaan, vieläpä rajankin taakse.

Teksti on hyvin symbolista. Elämä on kuvattu suureksi myrskyväväksi mereksi ja ihminen purje-laivaksi, joka taistelee meren aaltoja vastaan. Ihmeellinen virsi, kiitosvirsi, joka sopii niin iloon kuin suruunkin. Sen kaunis, valoisa sanoma kertoo, että Jumalan Henki näytti Elsa Christinalle asiat myönteisessä valossa, jätettäväksi tuleville sukupolville. Hän sai maistaa palan taivasta jo maanpäällä. Kului runsas vuosi ja Elsa sai kutsun taivaan ilohäihin. Hän menehtyi esikoisensa syntymään.

Jäljellejääviä lohdutti varmaan tieto siitä, että hän oli jo elämänsä aikana saanut jättää elämänsä Jumalan käsiin ja niin "elo ei loppunutkaan kuolemaan vaan vaihtui uuteen, parempaan". Matkalainen oli päässyt turmeluksen ja ahdistuksen maailmasta kotiin, missä vaarat ja synnin vaivat eivät enää kiusanneet ja itkettäneet kulkijaa, sinne, missä soi loputon ylistys Jumalalle ja Karitsalle.

Laura Tuomi (6.1.1937 — 10.7.2014)